

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

S prilogo

LETO XXVII © MISIJONSKA MLADEŽ — VERI IN OMIKI © ŠTEV. 2

VSEBINA

Pismo višjega predstojnika sal. sotrudnikom in sotrudnicam — Pri don Bosku ob večernih urah — Milosti bl. Janeza Boska — Delo za misijone — naša dolžnost — Iz naših misijonov — Pota božje milosti — Dan veselja v Šiu Čovu — Po salezijanskem svetu — Kotiček bivših gojencev — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Blaženi Janez Bosko, prosi za nas! — Novi škof dr. Ignacij Kanazej pred sirotišnico v Makau. — Dovršeni del Omladinskega doma v Zagrebu.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 4, 3 — 2. 2, 22 — 3. 8, 19 — 4. 6, 10 — 5. 1, 26 — 6. 9, 8 — 7. 4, 16 — 8. 2, 5 — 9. 7, 21 — 10. 1, 12 — 11. 3, 24 — 12. 7, 2 — 13. 9, 18 — 14. 2, 6 — 15. 6, 27 — 16. 4, 7 — 17. 8, 23 — 18. 6, 13 — 19. 1, 4 — 20. 3, 20 — 21. 5, 25 — 22. 7, 15 — 23. 2, 28 — 24. 1, 30 — 25. 3, 17 — 26. 9, 14 — 27. 1, 24 — 28. 3, 1 — 29. 5, 11 — 30. 7, 29 — 31. 6, 9.

V maju: 1. 7, 17 — 2. 6, 26 — 3. 2, 13 — 4. 9, 3 — 5. 4, 15 — 6. 1, 5 — 7. 2, 28 — 8. 9, 10 — 9. 4, 1 — 10. 6, 7 — 11. 8, 30 — 12. 2, 20 — 13. 5, 23 — 14. 6, 29 — 15. 1, 11 — 16. 8, 9 — 17. 3, 18 — 18. 9, 16 — 19. 6, 2 — 20. 7, 4 — 21. 9, 6 — 22. 1, 21 — 23. 5, 14 — 24. 7, 27 — 25. 9, 8 — 26. 4, 31 — 27. 2, 25 — 28. 6, 14 — 29. 8, 22 — 30. 5, 24 — 31. 1, 12.

NOVI ČASTILCI IN ČASTILKE:

23. 2, 18. — Nagode Ivanka — Senica Amalija — Bonač Terezija — Senica Radovan — Senica Karl — Hočevar Frančiška — Hočevar Angela — Ambrožič Uršula —

Kljun Marija — Omovšek Angela — Oznič Franc — Brumen Micika — Gruber Antonija — Furlan Terezija.

UMRLI:

Dne 13. febr. je izdihnil svojo plemenito dušo vlč. g. dekan *IVAN BAŠA*, župnik v Bogojini v Prekmurju. Bil je velik mož, svojemu narodu oče, učitelj in voditelj. — Gojil je veliko ljubezen do sal. ustanov in bil velik častilec bl. J. Boska. Bil je predsednik odbora za zgradbo sal. dijaškega zavoda Martinišča v Murski Soboti. Zelo rad je obiskoval naš zavod v Veržeju; in kadarkoli je prišel v Ljubljano, ni nikoli odšel, ne da bi obiskal tudi Rakovnik. — Blago dušo tega velikega sotrudnika priporočamo v molitev vsem našim sotrudnikom in sotrudnicam.

Lenard Kristina, Kamnje — Golavšek Frančiška, Pokrovec — Kresnik Marija, Hrastnik — Skok Fran, Vransko — Turnšek Terezija, Vransko — Mlinar Frančiška, Vransko — Štrukelj Frančiška, Fara —

Bevc Neža, Dobje — Resman Janez, Zgoša — Rozman Uršula, Vel. Mraševo — Hrovat Marija, Poljše — Kolar Ivana, Vuhred — Lovše Terezija, Kresnice — Bohte Katarina, Driblje — Česen Marija, Spod. Hotič — Zupančič Marija, Loka — Jenčič Ignac, Loka — Lopič Antonija, Št. Ilj — Markošek Jozefa, Ljubno — Klemeiste Marija, Ljubno — Kumar Marija, Ljubljana — Bernar Terezija, Zelezniki — Pavlič Frančiška, Zelezniki — Retelj Jožef, Mrtvice — Prečnik Katarina, Laško — Čepuš Marija, Laško — Bevc Jožef, Zagorje — Oberski Minka, Oplotnica — Musar Ana, Ptuj — Kocmur Ivanka, Ljubljana — Selak Marija, Konjsko — Jelšnik Barba, Homec — Lenard Kristina, Kamnje — Čemažar Marija, Kleče — Drolc Marija, Vransko — Kresnik Marija, Zabukovje.

Bog bodi vsem bogat plačnik!

DAJ MI DUŠE **DRUGO VZEMI**

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1931

LETO XXVII. MAREC — APRIL

ŠT. 2

Pismo višjega predstojnika sal. sotrudnikom in sotrudnicam

Velezaslužni sotrudniki in blage sotrudnice!

Leto je minulo in don Boskov naslednik piše zopet z veseljem novoletno besedo vrlim sotrudnikom in go-rečim sotrudnicam.

Te vrstice mi narekuje hvaležnost, katero v prvi vrsti dolgujem Bogu, ki je tako čudovito čuval ustanovo svojega blaženega služabnika. Na drugem mestu pa gre moja hvaležnost vsem tistim, ki jih je dobrotljiva Previdnost izbrala, da nam po njih izkazuje svojo ljubezen. Sprejmite, prosim, te besede z isto dobrotljivostjo in iskrenostjo, s kakršno jih narekuje moje srce.

Lansko in predlansko leto je poteklo v znamenju don Boskove beatifikacije in številnih slavnosti, ki jih je prirejal svet velikemu očetu, vzgojitelju in učitelju mladine. Rimsko in turinsko slavlje je potegnilo za seboj druga mesta, ki so kar tekmovala, katero bo lepše proslavilo njegov spomin. Velemesta: Pariz, London, Madrid, Bruxelles, Varšava so se razgibala ob don Boskovem imenu in z veličastnimi manifestacijami, ki so se jih udeležile navdušene množice, dostojno dokazala, kako visoko cenijo našega blaženega očeta. Posebno pa so se izkazale južnoameriške države, kjer se je don Boskovo

slavlje izpremenilo v pravi pravcati triumf, pri katerem so sodelovali najvišji civilni oblastniki. Z isto vnemo je slavil mladinskega apostola bližnji in daljni Vzhod.

Tu je treba, da ponovim, kar sem zapisal že lansko leto: vse to ni bila le gola zunanost in prazne besede, ki minejo, komaj jih izgovoriš; ne, govorilo je srce, ki je samo od sebe dalo duška čuvstvom; govorila je vera, ki se je prebudila v pozabljenih srcih in prerodila cele pokrajine. Vera in ljubezen vodita neštete romarje v svetišče Marije Pomočnice, da tu počaste zemeljske ostanke Blaženega in ga poprosijo za kakšno posebno milost. Kolikokrat smo priče najginljivejših prizorov! Hvaležni moramo biti Bogu za vse to. Kako se uresničujejo besede bl. očeta, ki je na smrtni postelji tolažil svoje sinove, naj se ne žaloste preveč, ker upa, da bo mogel po smrti še veliko več storiti zanje, za njihove dečke in za njihove dobrotnike.

Se drug vzrok je, da moramo biti Bogu hvaležni. Preteklo leto je bilo težavno; ves svet je govoril o krizah in težavah. Nas pa je čuvala božja previdnost s tako ljubeznivostjo, ki se je

dala otipljivo čutiti. Ne samo da smo obdržali v povoljnem stanju vse prejšnje ustanove, dobili smo celo izvanredna sredstva, ki so pripomogla zlasti k razmahu naših misijonskih ustanov. Božja previdnost je našla radodarne dobrotnike. Z njih pomočjo smo zgradili več misijonskih zavodov, v katerih bodo rastle novi misijonarji. Najvažnejši med temi zavodi je gotovo Rebaudengov institut v Turinu. Obsegal bo vse strokovne šole, kjer se bodo izobraževali bodoči mojstri — misijonarji. Prav isti namen ima kmetijska šola v Kumiani. Zlasti važen pa je novi zavod v Shrigleyu na Angleškem. Tu se bodo vzgajali mladi misijonarji za tiste dežele, v katerih je znanje angleščine nujno potrebno. In teh ni malo. Zato je ta zavod velikega pomena.

Lahko bi omenil še monumentalno zgradbo cerkve sv. Družine v Florenci, cerkev Marije Pomočnice v Bagé v Braziliji, ki sta bili letos posvečeni. Poleg tega pa smo v misijonskih pokrajinah postavili nekaj nad sto večjih in manjših kapelic.

Nikakor pa ne morem v svojem kratkem pregledu zamolčati, kar nam je dokaz velike naklonjenosti papeža Pija XI. Sv. oče je izročil v varstvo salezijancem Kalistove katakombe. Poslali smo tja sobrate raznih narodnosti, da obiskovalcem odkrivajo tajnosti prvih krščanskih stoletij. Globoko sem ginjen, kadar pomislim, kako bi se bil don Bosko nežno razveselil, da je sv. oče njemu naložil tako sladko dolžnost; njemu, ki je s tolikim navdušenjem obiskal kraje, kjer se še poznajo sledovi apostolskih stopinj; njemu, ki je s toliko ljubeznijo pisal zgodovino mlade, razvijajoče se Cerkve.

V pravkar minulem letu je Gospod na različne načine preizkušal naše misijone. Indijo je obiskal s strašnimi potresi, ki so povzročili ogromno škodo, Kitajsko pa z notranjimi nemiri, ki trajajo še sedaj. Uničili so mnogo sádov dosedanjega misijonskega dela. Kitajska vstaja nam je dala tudi dva mučenika: škofa Versiglio in duhovnika Karavaria. Roparji so ju ustrelili v trenutku, ko sta branila katehistinje pred

oskrunjevalci. Naj omenim tudi, da so škofa Versiglio ustrelili prav v trenutku, ko je prosil roparje, naj ohranijo pri življenju tovariša in naj umorijo samo njega, ki je že v letih. Don Boskova proglasitev blaženim je bila na ta način proslavljena tudi z mučeniško krvjo.

Pa pustimo staro leto in obrnimo pogled na novo, pred kratkim pričeto. Najrazličnejše naloge čakajo salezijance v tem letu. Kriza, ki tlači vse narode, nas sili, da pomnožimo sprejemanje nadzorstva potrebnih dečkov. V misijonskih pokrajinah pa so se starim pridružile še nove težave, ki zelo ovirajo širjenje božjega kraljestva.

Vse to bomo mogli izvršiti le s pomočjo ljubezni. Prosimo torej Gospoda, naj na priprošnjo Marije Pomočnice in blaženega Janeza Boska vžge ogenj ljubezni v dobrih srcih, kajti le tako bomo mogli dati večji razmah našemu misijonskemu delu, ki ga sv. oče toliko priporoča. Poleg tega bomo mogli vzdržati že obstoječe in dovršiti ali ustanoviti nova mladinska zavetišča. —

Smatram še za primerno, da vas spomnim na neki dogodek. Bilo je l. 1831. Malemu Janezu Bosku se je končno izpolnila želja, da pojde v šolo. Toda kdo ga bo vzdrževal? Doma je velika revščina. Janezek se je tedaj lepo ponižal in šel prosit miloščine od hiše do hiše. Trkal je na vrata, razodel svojo stisko in dobil milodare v živežu in denarju. Ko si je preskrbel najpotrebnejše, se je napotil v mesto v šolo, kjer se je še nadalje vzdrževal s pomočjo milodarov. — Dragi sotrudniki in sotrudnice! Velika misel, ki vam jo nameravam povedati, je prav ona, ki se mi ob spominu na ta dogodek poraja v duši. Kaj bi bilo danes z vsemi dobrodelnimi napravami, ki jih je začel don Bosko in ki se vzdržujejo z njegovim imenom, če bi se mu bila takrat srea zaprla? O, tukaj je videti res čudeže ljubezni.

Ko sem vam popisal salezijansko delovanje, njega uspehe in napredek v minulem letu in vam razodel potrebe naše družbe v novem letu, vas, sotrudniki in sotrudnice prosim, da molite ne

samo za procvit naših ustanov, ampak za salezijance, ki so raztreseni po vsem svetu. Molite, da ostanejo zvesti don Boskovim naukom. Molite, da medtem ko rešujejo duše bližnjih, svoje lastne ne pogubè. Isto delajo vsak dan vsi

salezijanci za vas. Obilo božjega blagoslova v novem letu vam želi hvaležni

Turin, 1. jan. 1931. FILIP RINALDI
vrhovni predstojnik.

Pri don Bosku ob večernih urah

Bl. Janez Bosko se je poslužil vsake prilike, da koristi svojim mladim prijateljem. Najlepši in najbolj primerni trenutki so bili ob večerni uri; mlado srce je pač tedaj najbolj dovzetno za lepo besedo. To je don Bosko opazil že v prvih dneh, ko sta z mamico Marjeto imela komaj enega gojenca. Pri skupni večerni molitvi je bil tudi prvi gojenec, 14 letni fantek. Po molitvi je vedno izpregovorila mamica Marjeta. Tiho je šepetnila kako lepo misel o Bogu, o duši, pa prisrčno kot zna le mamica. Oko mladostnika je zaiskrilo, rahel nasmeh na obrazu je pričal o ginjenosti mlade duše. Don Bosko je opazil modro potezo preizkušene vzgojiteljice, spoznal bogate sadove te ljubeznive besede. Ko se je število gojencev povečalo ter je mamica komaj zmagovala breme gospodinjstva, je takisto nadaljeval don Bosko. Od tedaj se je ohranila ta lepa navada v vseh salezijanskih zavodih kot dragocena zapuščina ponižne mamice Marjete. Da pa bomo doumeli velik vzgojni pomen don Boskovih večernih govorov, naj nam pripoveduje o teh lepih trenutkih dr. Ballezio, večletni don Boskov gojenec. Takole piše:

Po večernem odmoru je zazvonilo. Vsi smo se zbrali k skupni večerni molitvi. Slovesni, nepozabni trenutki! Ob spominu nanje občutim posebno radost. Iz grl več sto dečkov je zaorila pobožna pesem. Koliko navdušenja, vesele pobožnosti! Nato smo molili skupno z don Boskom, ki je klečal med nami. Ze sama njegova zunanjost, izraz z Bogom združene duše, nas je bodrila k hvaležni molitvi. Njegova beseda je donela goreče in prisrčno. Po molitvi je stopil na nekoliko vzvišen prostor. V tihi zbranosti smo z napetostjo pričakovali njegove besede. Oko mu je žarelo, okoli ustnic je krožil očetovski nasmeh.

Prav različne stvari nam je pripovedoval ob teh zlatih trenutkih. Pred večjimi prazniki je navadno napovedal dnevni red za naslednji dan, obenem razložil pomen in veličino novega dne. Drugič nam je priporočal v molitev svoje in naše

dobrotnike in govoril o lepi čednosti hvaležnosti. Premnogokrat je pojasnil kakšno versko vprašanje, ali govoril o vrednem prejemanju svetih zakramentov, po katerih prejemamo neizmerno bogastvo božjih milosti. Zelo rad nam je govoril o Mariji, o božji dobroti in usmiljenju. Pa ni govoril dolgo, le pet minut je trajal njegov večerni govor. Zato smo sledili z vso pozornostjo njegovi besedi, da nam dragoceno naročilo ne uide. Mnogo gojencev in klerikov je dobesečno napisalo te govore, ki so nam danes dragocen spomin na blaženega očeta.

Nekega večera je takole pripovedoval: „Sv. Filip Neri je še kot majhen deček, ko je bival v Florenci, kaj rad zahajal v samostan očetov dominikancev. Tu mu je nekoč neki menih pripovedoval tole zgodbo: — V tem samostanu je bilo. Dva pobožna patra sta se sleherno noč, predno sta šla k skupni duhovniški molitvi, drug drugemu v sveti spovedi obtožila svojih pogreškov, da očiščena s tem večjo pobožnostjo prepevata hvalnice Gospodu. Neko noč pa se je hudobni duh spremenil v meniha in potrkal na vrata enega izmed teh dveh gorečih redovnikov. Menih je nemudoma vstal in šel v cerkev, da po stari navadi opravi sv. spoved. Toda, kako je strmcl, ko je po vsaki obtožbi zaslišal besede: ‚Kaj bi, to je vendar malenkost! To ni nič!‘ Ko je izpovedal še težje prestopke, se znova oglasi: ‚To ni vendar nič posebnega!‘ Prestrašeni redovnik se je pokrižal, in glejte: čudni spovednik je izginil. Vprašuje, a odgovora ni. Pogledal je v spovednico in začuden zapazil, da ni nikogar. Hudobni duh jo je pobrisal. —

Dragi sinovi — je nadaljeval don Bosko — spominjajte se vse življenje na ta dogodek! Hudobni duh nam pogosto šepeta, da nas zapelje v greh: Kaj se vznemirjaš, to ni vendar nič hudega; to je malenkost. — Fantje, med vami se širijo manj hvalevredne navade, ki jih predstojniki ne vidijo radi, ‚pa to ni nič, vam šepeta hudobni duh; nepokorščina, ‚to ni vendar nič posebnega.‘ Včasih vzame kdo tovarišu

majhno reč, sadje ali kaj podobnega: „to je malenkost.“ Resni dvomi radi nekaterih misli in dejanj, ki se jih bojimo pri sv. spovedi razodeti: „to ni nič!“ Ne govorim vam, dragi fantje, da bi majhne stvari smatrali za velike prestopke proti božji postavi, nikakor! Le svarim vas, da ne poslušate satana, ki vas zavaja v hudo in šepeta: to ni nič hudega! Napaka je vedno napaka in potrebno je, da jo odstranimo. Ne pozabite, da kdor prezira malenkosti, počasi globoko pade.“

Po končani besedi jim je voščil lahko noč. Mladina mu je iz polnega grla odzdravila: „Hvala!“

Stopil je zopet med nje. Kakor čebelice so obstopili dečki svojega očeta. Ta je poprosil za zaupno besedo, oni je bil zadovoljen z zaupljivim pogledom. Zares,

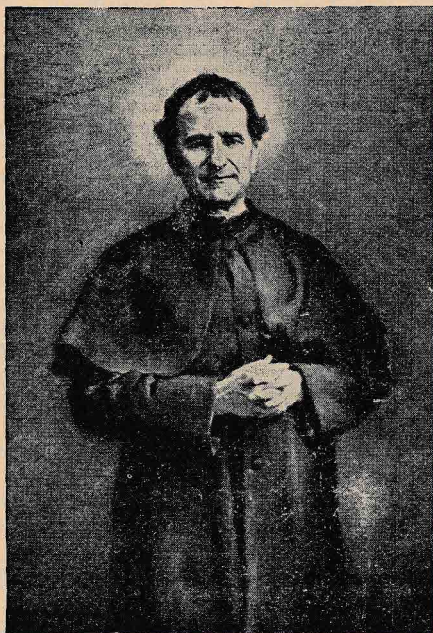
don Bosko je bil tudi ob tej pozni uri vsem vse!

Kanonik Anfossi pravi: „Kolikokrat sem imel srečo, da me je don Bosko po večernih molitvah zaupljivo pogledal in mi stisnil roko. Ko sem bil žalosten, me je razumel, ne da bi mu prej razodel težo duše. Tako je ravnal z vsemi.“

Mladina je molče odhitela po stopnicah v spalnice; bila je vesela in srečna, ker jo je blagoslovil oče. Tudi na tej poti jo je spremljal don Bosko. Mir Gospodov je vladal v zavodu nad gojenci, ki so zadovoljni pospali, v nadi, da z novim dnevom iznova žrtvujejo majhne križe dobremu Bogu, kakor jih je učil don Bosko.

Oče pa ni šel k počitku; delal je in molil v pozno noč!...

Slovesni praznik blaž. Janeza Boska obhajamo v nedeljo dne 26. aprila. — Ta dan bo izpostavljena v javno čiščenje relikvija bl. J. Boska na njegovem oltarju.

Na praznik se pripravimo s tridnevnicco, ki prične v četrtek 23. aprila. Vse tri dni bo ob pol osmih zvečer govor o bl. J. Bosku in blagoslov z Najsve-tejšim.

Blaženi Janez Bosko, prosí za nas!

Mladina — don Bosku.

*Na don Boskovo zastavo
mi prisegamo zvestò:
zanj in pa za božjo slavo
v borbo pojdemo srèndò.*

*Ti nam, oče, kaži pota
do resnice, do Boga,
da ne zводи kam nas zmota
in v pogubo ne spelja.*

*Priporoči nas Mariji,
ljubeznivi materi,
duše naše ji izroči,
da jih Sinu podari.*

*In še k Jezusu nas pelji,
k Jezusu mladeniču;
dve iskreni imamo želji:
slavo tebi, čast Bogu!*

BL. DON BOSCO, PROSI ZA NAS!

Milosti bl. Janeza Boska

V našem vzgojevališču se je pripetila 18. febr. t. l. nesreča, ki bi lahko zahtevala smrtno žrtev nekega našega gojenca; vendar se je neskončno dobrotljiva previdnost božja poslužila te nesreče, da poveča slavo blaženega Janeza Boska. — Radi nenavadno silnega vetra je padel kos strešne opeke na dvorišče naravnost na glavo gojencu Mariju Stefaniju. Udarec je bil strašen. Ostra opeka je prebila fantu črepinjo tako, da so se videli možgani. V mlaki krvi se je revež krčevito zvijal na tleh od silnih bolečin.

Nemudoma smo poklicali zdravnika.

V tistih trenutkih groze in tesnobe sem zopet okusil, kako nam v težkih slučajih le vera more dati upanje, tolažbo in pomoč. Zatekel sem se goreče k don Bosku, ki tako zelo ljubi mladino, in ga prosil, naj nas reši nesreče. — „O, blaženi Janez Bosko, reši nam Stefanija! Tedaj dobiš tudi v našem vzgojevališču časten prostor!“ Medtem pa so šli vsi gojenci s svojimi učitelji molče in globoko ginjeni v kapelo in tam pred Najsvetejšim izpostavljenim goreče molili za svojega tovariša in gojenca, ki se je zunaj na dvorišču skoraj boril s smrtjo.

Ko je prihitel zdravnik, je očistil in razkužil rano, obvezal ranjenca in ga dal takoj prepeljati v bolnico. Tam je naš Marij visel nekaj dni med življenjem in smrtjo; mi pa smo doma neprestano molili k don Bosku, naj nam ga reši. In glejte, ob koncu druge devetdnevnic je bolnik že lahko zapustil bolnico in po nekaj dneh zopet začel skupno življenje v šoli in na dvorišču.

Z nepopisnim navdušenjem smo se zahvaljevali bl. don Bosku, velikemu čudodelniku, za to izredno, čudežno pomoč.

Bassano del Grappa, *Mons. G. Miglioni.*

Nekega mojega sorodnika so napadle hude notranje bolečine. Moral je leči. Tedaj so se pojavile po celem telesu močne otekline, ki so mu onemogočale vsako gibanje. Zdravniki si niso mogli razložiti teh čudnih pojavov. Bolnik je vidno hiral radi hudih bolečin in zato ker ni mogel skoraj ničesar zavžiti. V tej stiski se je obrnil do bl. don Boska, ki nikoli ne zapusti onih, ki ga z zaupanjem kličejo na pomoč. Moja mama je obesila bolniku na vrat svetinjico, ki je bila položena v turinski baziliki na urno, v kateri počivajo telesni ostanki našega blaženega očeta. Vzpodbudila je bolnika, naj ima veliko zaupanje in z njim vred začela devetdnevnic na čast bl. Janezu Bosku. In res: don Bosko nas je uslišal brez odlašanja.

Kmalu so ponehale bolečine, izginila je teklina in bolnik se je mogel vrniti zopet popolnoma zdrav k svojim vsakdanjim opravilom.

Valsalice.

Klerik Orest Giraldo, salezijanec

Proti koncu marca lanskega leta je dobil mladi Mihael F. akutno vnetje slepiča. Ker ni iskal takoj zdravniške pomoči, je nastopilo vnetje trebušnice z visoko temperaturo, silnimi bolečinami in izmetavanjem hrane (bruhanjem). Temu se je po par dnevih pridružilo bruhanje blatnih snovi. — V takih okoliščinah sem poklical na pomoč še drugega zdravnika, slavnega kirurga. Tudi ta je izjavil, da je slučaj silno resen, poln nejasnosti in da ni pričakovati nobene rešitve: ure mladeničeve so bile štete! — Po tej izjavi se je zatekla družina z zaupanjem k molitvi; jaz sam pa sem, izgubivši vsako upanje v naravno ozdravljenje, vzdihnil s sreem k bl. Janezu Bosku, naj se usmili ubogega bolnika in

naj zopet pokaže svojo moč pri Bogu. — In, o dobrote božje! Od tega trenutka naprej se je bolniku začelo obračati na bolje in po nekaj dnevih je bil popolnoma zdrav.

Sansevero, junija 1930.

Dr. Emilij Modola, zdravnik.

* * *

Podpisani sem obljubil zahvalo in dar, če bom srečno opravil neko sitno zadevo. To se je tudi zgodilo na priprošnje blaž. don Boska. Zato pošiljam 5 frankov v zahvalo za prejete dobrote. Morguč Janez.

* * *

Štefan Gibičar, Gederovci (Prekmurje) piše: „Ze osem mesecev dolgujem zahvalo bl. don Bosku in Mariji Pomočnici krist. za mojega malega sinka Fereka, ki je naglo zbolel na vnetju možganske mreine.

Kako velika žalost je bila v družini! Vsa zdravila so bila zastoj. Tudi zdravnik je obupal in povedal, da ni pomoči. Tedaj je bila edino naše upanje M. Pomočnica in blaž. don Bosko. Priporočili smo ga v molitev na Rakovniku. Tudi mali je vedno ponavljal: „Blaženi don Bosko, pomagaj!“ In čudno, proti pričakovanju je v kratkem ozdravel. — V zahvalo pošiljam 50 Din. Prosim, da se objavi zahvala v Salezijanskem vestniku.“

* * *

Sv. Cerkev je določila za praznik bl. Janeza Boska dan 26. aprila. Zato se obhaja po salezijanskih zavodih vsak 26. dan v mesecu spomin našega blaženega očeta podobno, kot se obhaja vsak 24. dan v mesecu spomin Marije Pomočnice kristjanov.

Delo za misijone — naša dolžnost

Kristus Odrešenik sveta kliče: „Pojdite torej in učite vse narode“ (Mat. 28. 19.) — to je njegovo zadnje priporočilo apostolom pred vnebohodom. Toda Gospod Jezus želi biti kralj vseh narodov, ne samo vernih, ampak tudi tistih, „ki jih slepi verska zmotna ali loči razkol,“ pa tudi onih, „ki še žive v zmotah poganstva ali izlama,“ in kralj „onega rodu, ki je bil tako dolgo izvoljen narod.“

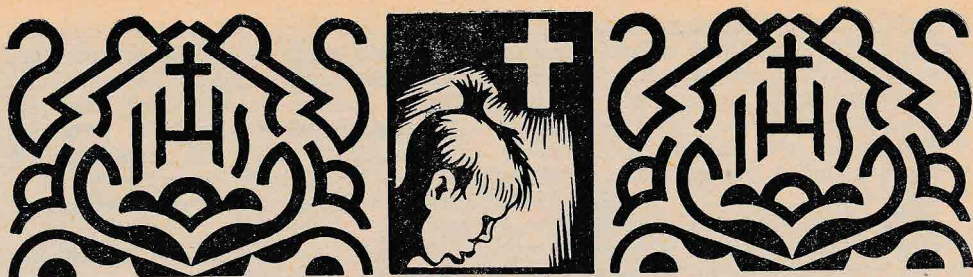
Sveti oče Pij XI. kliče: „Kolikokrat si živo predstavljamo, da je število tistih, ki še niso kristjani, nad tisoč milijonov, tedaj nam ta misel jemlje mir in zdi se nam, da tudi nam velja oni silni klic božji, ki ga je slišal prerok Izaija: „Kliči in ne nehaj; dvigaj svoj glas kot trobenta.“ Ako bi se ti, ki spadajo h Kristusovi čredi, ne hoteli brigati za tiste, ki nesrečni tavajo daleč od dobrih pašnikov Odrešenikovih, kako zelo bi to nasprotopalo pravi ljubezni, ki smo jo dolžni Bogu in vsem ljudem!“

Misijonarji kličejo in prosijo za molitve in darove. Misijonarji se bojujejo v prvih vrstah proti satanu in mu trgajo iz krempljev neumrjoče duše poganov, ki bi se le težko rešile brez njihovega dela in brez naše pomoči. In sveti oče Pij XI. s krvavečim srcem opominja in kliče: Gorje tistemu kristjanu, ki se ne briga za zveličanje neumrjočih duš, čeprav bi se lahko.

Pogani kličejo: „Gospod, Jezusa bi radi videli!“ — tako so prosili pogani enega izmed apostolov. (Jan. 12. 21.) Tudi dandanes najdemo med pogani stotine milijonov ljudi, ki iščejo resnico in želijo videti Jezusa. Ali te ne gane misel, da pogani stegujejo roke proti nam, govoreč: „Pokažite nam Jezusa, pošljite nam duhovnikov - misijonarjev, katehistov in misijonskih sester!“

Kaj pravimo na te resne in pretresljive klice? Kako smo izpolnjevali in kako hočemo v bodoče izpolnjevati svojo misijonsko dolžnost, ki po besedah sv. očeta Pija XI. veže brez izjeme vse tiste, ki hočejo biti pravi otroci sv. katoliške Cerkve? Molimo za misijone, delajmo za misijone, vsak po svojih močeh; brez tega si pravega katoličana ni mogoče misliti. Podpirajmo predvsem papeške misijonske organizacije: *Družbo za širjenje vere, Dejanje sv. Detinstva in Delo sv. Petra za vzgojo domače duhovščine v misijonskih pokrajinah.* Naročajmo, čitajmo in širimo misijonske liste, ki poročajo o težavah in trpljenju, pa tudi o uspehih in zmagah misijonarjev. Ob teh zgledih se bo tudi v nas vnela želja, da z delom in molitvijo pospešimo oni srečni čas, ko bo en hlev in en pastir in ko bodo tudi pogani spoznali in ljubili pravega Boga in našo sveto mater rimsko, katoliško in apostolsko Cerkev.

„Sv. Jožef je bil tako srečen, da je imel ob smrtni uri pri sebi Jezusa in Marijo; zato je zavetnik umirajočih. Častimo ga torej v življenju, da bomo deležni njegove pomoči ob smrti.“ Bl. Janez Bosko.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Pota božje milosti

(Poročilo kl. Mlekuša, sal. misijonarja v Assamu).

„Khublei Phadar!“ me je pozdravila stara Filomena takoj pri vhodu v vas Mawpat, kamor sem se bil napotil, da bi poučeval otroke v krščanskem nauku.

„Danes nisem mogla v cerkev. Čutila sem se jako slabo in pot je tako dolga.“

„Kar nič ne žaluj!“ sem jo potolažil. Gospod te bo vseeno blagoslovil, ker vidi tvojo dobro voljo.“

Vidno oveseljena je nadaljevala starka:

„Kako sem srečna, da si vendarle prišel. Vaščani te že nestrpno pričakujejo. Vsak dan me povprašujejo po tebi, kdaj boš prišel in jim razložil nauk sv. katoliške vere. Samo da so zdaj večinoma pri delu: Bolje bi bilo, če bi dospel proti večeru.“

„Prav imaš. Toda jaz zvečer ne utegnem. Najbolje bi bilo, če bi prišel kak katehet. A kaj, ko jih je vedno premalo!“

„Jaz bi sicer rada poučevala te dobre ljudi o sveti veri, pa revica sama ničesar ne znam. Tudi moliti se nisem naučila. Samo tole še znam: *Ha ka kyrsteng u Kpo...*“ Ob teh besedah se je ženica pobožno prekrizala.

Razložil sem ji velik pomen sv. križa in ji priporočil, naj se večkrat poslužuje tega znamenja, ki ji bo nadomestovalo vse molitve.

Medtem sva dospela do malega travnika sredi vasi, kjer me je že pričakovala moja deca. Z veselim vriščem so me pozdravili živahni dečki, pograbili žogo in jo začeli biti z glasnim veseljem.

Kako različno je bilo njihovo vedenje pred dvema mesecema, ko sem prvič stopil v vas! Tedaj je vse bežalo pred mano, a sedaj ni hotelo biti konca veselemu vpitju in pozdravljanju.

Vrišč dečkov je v kratkem privabil precejšnje število odraslih, ki so se zaupljivo

bližali in z zadovoljnim nasmehom motrili igro svojih otrok. Med njimi je bil tudi precej prileten mož zabuhlih lic in zbeganega pogleda, ki je izgledal kot pravi blaznež.

„To je katoličan,“ mi je razlagala dobra Filomena; „Danes je bil pri maši.“

Ves začuden sem obstal. Ta blaznež naj bi bil katoličan? Zdelo se mi je skoro nemogoče. Lepo čast dela potemtakem naši sveti veri v tej vasi, kjer ni drugega katoličana razen stare in nevedne Filomene.

Pa vendar nam je bil v čast in, kar bi človek najmanj pričakoval, delal je dobro propagando med ljudstvom.

Prikril sem svoje iznenadenje in se pričel z njim pogovarjati. Kmalu sem uvidel, da sem se motil. Kljub topemu pogledu so bili njegovi odgovori popolnoma pravilni. Kmalu sva bila prijatelja in začel mi je pripovedovati zgodbo svojega izpreobrnjenja.

„Pred nekaj leti sem znorel. Pogled mi je otemnel in vsepovsod sem videl polno pošasti. Zato sem se oborožil z debelim polenom in začel mlatiti okoli sebe. Pretepel sem staro in mlado, ljudi in živali in vse, kar mi je prišlo pod noge.“

Nekega dne sem srečal vojaka in, videč njegovo svetlo opravo, sem planil nanj ter ga davil, dokler se ni onesvečen zgrudil v cestni jarek. Napadal sem tudi Angleže in vse je bežalo pred mano. Pozneje so me prijeli in odpeljali nekam daleč, kjer so me uklenili in zaprli. Kmalu pa so me izpustili, ker sem se čisto pomiril. Kakor hitro sem se vrnil domov, sem zopet zbesnel.

Tedaj sem zaslišal neki notranji glas, ki me je nagovarjal, naj grem h katoliškim misijonarjem in postanem katoličan.

Postajal je od dne do dne močnejši, tako da se nisem mogel več upirati. Končno sem se odločil in se napolnil h katoliškemu misijonarju, ki me je poučil in krstil. Takoj po krstu pa sem ponovno zbolel, v divji ljutosti sem raztrgal od misijonarja podarovani molek ter ga srdito vrgel od sebe.

To je bil zadnji napad in od tedaj sem polagoma tako ozdravel, da lahko zdaj že tudi kaj malega delam. Navadno pasem krave pri tej ali oni družini in glej, „tole novo srajco sem si zaslužil!“

Ko sem ga potem vprašal, če se ga besnost še kdaj poloti, mi je dejal, da se mu začne pogled temniti in telo tresti vsakokrat, ko zanemarija svoje verske dolžnosti. Kakor hitro stopi v cerkev, takoj preneha.

Umolknil je; jaz pa sem mislil sam pri sebi, kako poučna bi bila ta dogodba tudi za naše slovenske bravece.

Medtem so mi začele pritrjevati nekatere ženice, ki so pazno sledile pripovedovanju Jožefovemu — tako je bilo ime izpreobrnjenca — da je res, kar je povedal o svoji bolezni in ozdravljenju, ter občudovala moč naše svete vere, češ, da je to v resnici božja vera.

* * *

Dan veselja v Šiu Čovu

Moderno, skoraj popolnoma evropsko mesto Šiu Čov je gledalo te dni veličasten praznik tukajšnjih katolicanov, namreč posvetitev novega misijonskega škofa.

Po 8 mesecih žalovanja po mučeniški smrti škofa Versiglie nam je sv. Stolica dala novega nadpastirja v osebi dosedanjega inspektorja salezijanskih zavodov v Indiji, Siamu, na Kitajskem in na Japonskem, vlč. g. dr. Ignacija Kanazeja.

Z nepopisnim navdušenjem so se naši gojenci in kristjani v Šiu Čovu in okolici pripravili na ta nenavadni dogodek.

Praznika so se udeležili tudi gojenci salezijanskih zavodov v Makau in Hongkongu s svojima godbama.

Čeprav so tu zelo negotovi časi in je prebivalstvo razburjeno radi vednega strahu pred roparji in boljševiki, se vendar katoličani niso ustrašili, marveč so prihiteli k našemu prazniku tudi iz zelo oddaljenih krajev.

Med mnogimi misijonarji je prišlo tudi pet škofov z apostolskim delegatom nadškofom Konstantinijem na čelu, ki se je pripeljal iz Pekinga. Ni se ustrašil dolge in nevarne poti; prišel je, da tu, nad sve-

Vsem čitateljem Sal. vestnika sporočamo veselo vest, da je dne 9. novembra 1930. v Šilongu v Indiji pel novo sv. mašo Slovenec, vlč. g. Karol Mlekuš, salezijanski misijonar. G. novomašniku pošiljamo v imenu čitateljev Sal. Vestnika, njegovih sobratov in številnih prijateljev v daljno Indijo iskrene čestitke in prirsčne pozdrave!

G. Mlekuš se je rodil dne 20. januarja 1902. l. pri Gorici. Prav takrat, ko je nadarjeni deček vstopil v goriško gimnazijo, je izbruhnila vojna in nemila usoda ga je skupno z drugimi nesrečnimi begunci pripeljala v begunsko taborišče v Brucku pri Dunaju. Od tam ga je božja previdnost privedla v sal. zavod v Veržej, kjer je l. 1917. stopil v novicijat. Že takrat je razodeval v sebi željo po misijonskem delovanju. Ta želja se mu je izpolnila, ko so ga predstojniki po dovršenih modroslovnih naukih l. 1926. poslali v misijone v Indijo. Tu se je v kratkem času tako naučil jezika rodu Khasi, med katerim deluje, da je sedaj na glasu kot najboljši poznavalec tega jezika.

Gospodu novomašniku želimo obilo božjega blagoslova in uspeha in ga prosimo, da nam še kaj napiše o svojem misijonskem delovanju.

žim grobom junaškega škofa Versiglie posveti njegovega naslednika.

Najbolj nevarna je progla Kanton — Šiu Čov; zato je dala kantonska vlada na razpologo salonski voz za naše škofo in mu priključila dva oklopna vozova za slučaj napada.

Izredno slovesen je bil sprejem visokih gostov na postaji v Šiu Čovu. Veseli zvoki godb so se mešali s ploskanjem in navdušenim vzklikanjem visokim cerkvenim knezom. Živahnost se je še povečala, ko so se vsipali iz vlaka gojenci, godci in telovadci salezijanskih zavodov iz Makau in Hongkonga in so jih prirsčno pozdravljali tovariši, gojenci iz Šiu Čova. Nato se je v najlepšem redu razvil sprevod proti cerkvi in salezijanskemu zavodu, ki je sedež novega škofa. To je bilo nekaj ginljivega: dolge vrste sal. gojencev, vmes pa telovadci v slikovitih krojih in tri godbe, ki so navdušeno svirale. Nenavaden prizor so gledale nepregledne množice. In nič čudnega; saj starodavni Šiu Čov še ni videl tako mogočne katoliške manifestacije. Zavodsko dvorišče so napolnili do zadnjega kotička pogani; prav tako so pogani

Novi škof dr. Ignacij Kanazej pred sirotišnico v Makau. Poleg njega sedi na tleh naš dobri znanec, vlč. g. Jožko Kerec.

prisostvovali v cerkvi slovesnim svetim obredom. In ko je na koncu novoposvečeni škof dal zbrani množici prvi nadpastirski blagoslov, so tudi pogani pokleknilili in se križali, kot so videli svoje krščanske someščane. Bil je zares ginljiv prizor! Bog daj, da bi žarek milosti omeščal tudi njihova srea in jih pripravil, da sprejmejo čimprej nauk božjih resnic.

Svetim obredom je prisostvoval tudi mandarin. Ves ginjen nad lepoto in sijajem sv. obredov je zatrjeval, da mu ostane današnji praznik do smrti neizbrisno v spominu.

Popoldne je bila na zavodskem dvorišču ob ogromni udeležbi kristjanov in poganov lepo uspela prireditvev. Godci, telovadci in pevci so kar tekmovali, da bolj počaste ljubljeneega nadpastirja. Ob tej priliki je imel zanimiv in navdušen govor ravnatelj tukajšnje višje učiteljske

šole. Med drugim je rekel tudi tole: Jaz sem že katoličan iz prepričanja, čeprav še nisem krščen.

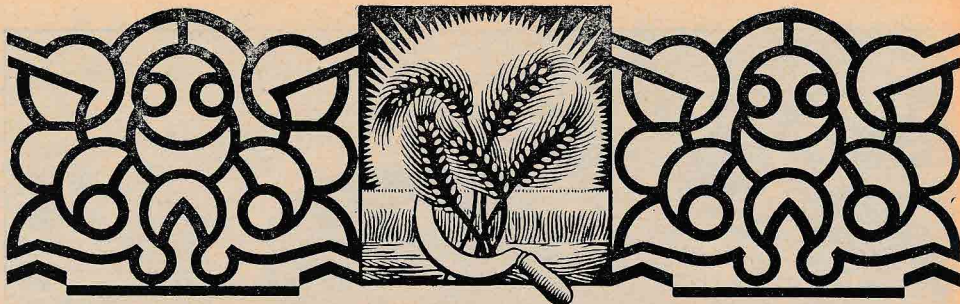
Prosimo Boga, naj dokonča delo svoje milosti v teh srcih, ki so ob teh slovesnostih morda zaslužila srečo in blaženi mir, ki ga vliva Kristusova blagovest v srca svojih vernih.

Siu Čov, 9. nov. 1930.

Viktor Spinek, sal. misijonar.

„Ogibljite se, fantje, preprirov glede verskih stvari; če pa vam kdo dela težave in vas izziva, recite takole: „Če sem bolan, grem k zdravniku, če imam s kom tožbo, grem k odvetniku, če potrebujem zdravila, grem k lekarnarju... V zadevi sv. vere pa grem k duhovniku, ki so od Boga za to določeni in ki mi po svoji izobrazbi edini morejo dati popolnoma zanesljiv in resničen odgovor.“

B1. Janez Bosko.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

VIŠJA ŠOLA ZA SAL. POMOČNIKE LAJIKE. — L. 1921. je bilo ustanovljeno v Turinu v bližini materinske hiše mednarodno bogoslovno semenišče za vzgojo salez. duhovnikov iz vseh delov sveta. Zdaj pa je določen podoben zavod tudi za vzgojo salez. pomočnikov. Mladi sobratje obrtniki iz vsega sveta imajo svoj zavod v Turinu in sicer je to nova obrtna in poljedelska šola, ki jo je dal na svoje stroške zgraditi prezaslužni predsednik mednarodne zveze salez. so-trudstva grof Rebaudengo.

OBRTNE SOLE. — Velik razvoj salez. družbe priča o božjem blagoslovu in posebnem varstvu Marije Pom., ki čuva že od prvih začetkov z materinsko skrbjo nad don Boskovimi deli.

Posebno lepo so se v zadnjih letih razvile salez. obrtne in poljed. šole. Saj jih je v raznih delih sveta že nad 135 z 675 učnimi delavnicami. Tu prejema izobrazbo in kršč. vzgojo okrog 10.000 mladeničev od 12 ega do 18 ega leta. Vsako leto pa zapusti don Boskove zavode nad 2.000 izobraženih in vzgojenih rok. pomočnikov in kršč. delavcev. Kak blagoslov za človeško družbo!

NAZARET. Ni ga gotovo kraja, kjer delujejo salezijanci, da ne bi tam tudi nad vse slovesno praznovali don Boskove proglasitve blaženim. — Med zadnjimi poročili, ki jih dobivamo, je zanimiv dopis iz Nazareta.

Neki cerkveni dostojanstvenik, ki se je slovesnosti udeležil, pravi, da tako različnih slavnosti gotovo ni imela nobena druga salezijanska cerkev.

Prvi dan je imel pontifikalno sv. mašo nadškof Choncralla Khouri iz Cira v maronitskem obredu, drugi dan je opravil istotako pontifikalno opravilo galilejski nadškof Haggear v grško melhitskem obredu, tretji dan pa je bila slovesna služ-

ba božja v latinskem obredu. Pontifical je jeruzalemski patrijarh. Vsak dan so se vrstili pevski zbori različnih zavodov, ki jih vodijo ali salezijanci ali drugi redovi.

Razen cerkvenih slovesnosti pa so še pripomogle k bolj veselemu razpoloženju razne predstave tudi v arabskem jeziku, razsvetljave in druge nad vsako pričakovanje uspele prireditve.

NOV SALEZIJANSKI VESTNIK. V Ši-longu v Indiji so začeli izdajati v hindskem jeziku salez. vestnik, ki ima namen seznanjati tamošnje rodove s katoliško vero in salezijanskimi ustanovami. Salezijanski vestnik izhaja torej že v štirinajstih jezikih: v slovenskem, hrvaškem, slovaškem, češkem, poljskem, litvanskem, francoskem, nemškem, angleškem, italijanskem, španskem, portugalskem, madžarskem in hindskem jeziku. — Salezijanci izdajajo vsega skupaj 308 časopisov v 17 jezikih, in sicer v Evropi 174, v Aziji 7, v Afriki 3 in v Ameriki 124. —

POLJSKA. Salezijanska inspektorija na Poljskem šteje 30 zavodov. Dosedanji inspektor vlč. g. Dr. Anton Hlond, brat salezijanca kardinala Dr. Avgusta Hlonda, primasa Poljske, se je radi slabega zdravja odpovedal svoji službi. Njegov naslednik je vlč. g. Dr. Anton Symior, dosedanji ravnatelj salezijanskega zavoda v Krakovu. Vlč. g. Dr. Anton Hlond, ki je znan tudi pri nas kot glasbenik Hlondovski, in g. Dr. Symior sta več let delovala tudi v naših zavodih na Radni in v Ljubljani. Dosedanjemu g. inspektorju želimo skorajšnjega okrevanja in čilega zdravlja, novemu g. inspektorju pa izražamo tudi mi prisrčne čestitke!

VELIČASTEN SPOMENIK blaženemu J. Bosku so postavili lani v mestu Ramsay v Severni Ameriki.

Iz naših zavodov

RAKOVNIK. Na Rakovniku? Kaj je novega na Rakovniku? Kolo časa se tudi pri nas vrti vedno okoli in vedno enako. Po novembru pride december, po adventu božič; Novega leta dan se praznuje prvega januarja, šest dni potem pa Sv. Trije Kralji, ker smo se pač tako navadili.

Čemu bi torej na Rakovniku uganjali novotarije?

Ni potrebno. Vsi, tako predstojniki kakor gojenci, smo zadovoljni s starim redom, ki se ponavlja po koledarjih in Salezijanskih Vestnikih. Zlasti nam je dobrodošel mesec december z enim praznikom izve nvsch kategorij, ki se praznuje 6. decembra, z dvema narodnima in s tremi cerkvenimi prazniki ter s štirimi ali celo petimi nedeljami povrh. Finale vseh vseh teh preludijev pa so božične počitnice. O blaženi december! Če bi trebalo reformirati koledar, bi bili naši gojenci enoglasno za to, naj se v svrhu izenačenja vseh deset mesecev šolskega leta preuredi po decembru.

In tako smo tudi mi proslavili prvi december z enourno akademijo in celodnevним delopustom, tudi nas je obiskal Miklavž z rdečeličnimi angelčki, ki so prinesli daril za vse gojence in oratorijance, in s kosmatimi škrtati, ki so tako rjuli, da božjega svetnika kar do besede niso pustili. Za praznik Brezmadežne, ki je rojstni dan Salezijanske družbe, smo prisostvovali v gledališču tako dolgi slovesnosti, da smo do konca pozabili na začetek, za božič in novo leto pa smo doživeli toliko lepega, da se o tem sploh ne da govoriti.

Kot osmina presrečnega decembra je veljal mesec januar. Le praznikov je bilo manj in dela nekoliko več, kar so posebno bridko občutili naši vajenci. Dočim so njihovi tovariši dijaki uživali doma neskaljeno prostost celo prvo polovico tega meseca, so morali oni pridno poganjati oblič, sukati šivanko in dreto vleči. In zaključek vsega tega? — Praznik sv. Frančiška Saleškega, ko smo slovesno počastili patrona naše družbe. Dopolodne je v rdečem biretu pristopil k oltarju preč. g. kanonik Jos. Volc, popoldne pa je bila v gledališču tako lepa igra, da so si celo možaki dali z robci nekaj opraviti pod očmi. Pa prav zares!

ORATORIJ BL. JANEZA BOSKA NA RAKOVNIKU. Sv. oče Pij X. so imeli za geslo: „Vse prenoviti v Kristusu“, Pij XI. pa želijo prekvasiti vse zasebno in javno krščansko življenje z močno armado junakov, značajnih in neomahljivih katoličanov,

ki bi jih naj vzgojila katoliška akcija. Bl. Janez Bosko je poznal potrebe sv. katoliške Cerkve in je v svoji gorečnosti prehitel želje bodočih papežev. Položil je trden temelj ustanovi, ki naj bi dajala skozi stoletja hrabrih in neustrašenih mož sv. Cerkvi, državi pa vestnih in zanesljivih državljanov. Ta ustanova je vsakdanji in praznični oratorij, ki ima namen, dajati versko in umsko izobrazbo in pošteno zabavo mladini, ki se trumoma zateka v njegovo okrilje.

Vsi salezijanski zavodi v naši domovini imajo take oratorije. Tudi Rakovnik ima svoj oratorij že 30 let in si prizadeva, da ne zaostaja za drugimi glede delavnosti in živahnosti. V zadnjih šestih letih se je posebno lepo razvil in se bo z božjo pomočjo razvil še bolj.

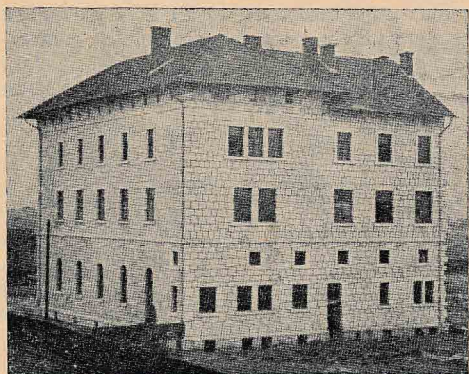
Kdor pozna položaj današnjega delavskega sloja, bo takoj razumel potrebo in važnost rakovniškega oratorija. Okolica je delavsko predmestje; delavske hiše v bližini zelo rastejo. Ker so starši ves dan odsotni v delavnicah, tovarnah in uradih, je nujno potrebno, da se kdo zavzame za njihove otroke, ki bi bili drugače v šole prostem času brez nadzorstva. Tu pa stopi na mesto staršev oratorij in nudi njihovim otrokom to, česar jim domača hiša ne more dati: veselo zabavo in vzgojo. Zares, don Boskovi oratoriji so za množice dečkov Noetova rešilna ladja!

Pred tremi leti je kazal naš zapisnik 150 dečkov, lani že 250, letos pa je število vpisanih članov narastlo na 350 in se vedno večja.

Premalo znana je še ta ustanova blaž. Janeza Boska. Želja naših višjih predstojnikov je, da tudi naši sotrudniki in sotrudnice поблиže spoznajo naš oratorij; zato bomo v prihodnji številki podrobneje opisali živahno delo, ki vre po naših krožkih in odsekih.

ZAGREB — KNEZIJA. Leta 1929. prav za polnočnico se je prvič odprla javnosti tukajšnja kapela in je bila takoj prvič brez posebnega vabljenja do zadnjega kotička napolnjena. Istotako je bilo lani zlasti meseca maja za šmarnično pobožnost. Medtem ko je zahajalo veliko ljudstva v kapelo k službi božji, ni imel Omladinski dom še ničesar za mladino, ker zavod še ni bil dokončan. Delo je počasi napredovalo radi pomanjkanja sredstev, vendar pa toliko, da je bilo omogočeno za 1. oktober lanskega leta (1930.) sprejeti 18 notranjih gojencev, 1. nov. pa začeli z vpisovanjem mladine iz okolice v praznični in tudi vsakdanji oratorij.

Mladina se je v napol izdelanem zavodu vseeno dobro počutila in število vpisanih je rastle ter narastle v enem mesecu nad 300. Treba je bilo misliti na nekoliko slovesnejšo otvoritev Doma in vsaj zasilno zavod zanjo pripraviti. Naš domači umetnik g. Joško Imperl z Rakovnika je v kratkem času pripravil prav okusno izdelan in slikan oder, v kapelici pa oltar Marije Pomočnice, ki ga ljudstvo ne more dovolj prehvaliti. Blagoslovitev zavoda se je vršila dne 7. dec. 1930. popoldne na predvečer praznika Brezmadežne. Nabralo

Dovršeni del Omladinskega doma v Zagrebu.

se je veliko ljudstva iz okolice in tudi iz mesta, prišli so gojenci Nadbiskupskega konvikta s svojimi predstojniki ter več svetnih in redovnih duhovnikov. Zavod je blagoslovil prevzvišeni gospod nadškof dr. Anton Bauer, ki je po blagoslovu zavoda prisostvoval še litanijam Matere božje in blagoslovu z Najsvetejšim. Vidno ginjen je poslušal lepe narodnocerkvene pesmi, ki jih je vsa kapela prepevala.

Nato je sledila slavnostna priložnostna akademija v obširni dvorani nad kapelo. Ko je prišel v dvorano tudi Prevzvišeni, ga je ljudstvo sprejelo z živahnim ploskanjem. Akademija je lepo uspela. Posebno je ugajal živahen razgovor treh dečkov, gojencev Omladinskega doma, ki so se zahvalili g. nadškofu za njegovo naklonjenost in ljubezen. Pri koncu so pa poklonili Omladinski dom Brezmadežni, pri čemer je zažarela v električni luči slika Doma.

Akademija in sploh vsa slovesnost je izzvenela v akord: Omladinski dom poklonimo Brezmadežni; naj ga Ona sprejme v svoje okrilje.

MURSKA SOBOTA. Fantje se zbirajo ... Kakšni fantje? Omladinci, mali in veliki! Kje? V Martinišću, kjer Martin išče

in vabi mladino, da bi jo sprejel pod svoje varstvo in jo vodil k Mariji in Jezusu. Sicer bi soboška mladež še številneje posečala Omladinski dom, če bi bilo več prostora na razpologo. Edina dvorana, ki pride v poštev, se uporablja za obednico, učilnico, pevsko sobo, sestanke in gledišče. A moramo potrpeti, dokler bl. Bosko ne pošlje kakega dobrotnika, ki nam bo sezidal novo dvorano. Enkrat nam je v nujni stiski že prihitel na pomoč po opravljeni devetdnevnici.

In še drugi fantje se zbirajo ... namreč v Marijanski kongregaciji. Lepo krdelec nadobudnih dijakov je na praznik Brezmadežne sklenilo, da se posvetijo Mariji; in na svečnico je bil slovesen sprejem v kongregacijo. Pristrčne akademije in živahni sestanki pričajo, da naši dijaki zares hočejo živeti v Marijanskem duhu in se udejestvovati v katoliški akciji. — Družbica Dominika Savija pa se prizadeva za duhovni napredek, skrbi za veselje in družabnost med tovariši in goji prijetno, družinsko življenje v zavodu.

RADNA. Vprašujete nas, kako živimo letos na Radni. Lepo, veselo, g. urednik! Naj Vam te vrstice to povedo.

Majhna je letos družina na Radni. Nekaj nad trideset nas je vseh skupaj. Ko so se po duhovnih vajah poslavljali novi gospodje asistentje in se je naše število dan za dnem krčilo, smo bili nekoliko v skrbeh, češ: „Kakšno bo novo šolsko leto? Pač pusto in dolgočasno, ko nas bo tako malo.“ — Pa ni pusto, ne dolgočasno, ampak veselo in čas nam poteka hitro, da sami ne vemo kdaj in kako, zlasti zdaj med šolskim letom. Da se pa tako dobro počutimo, je pred vsem zasluga našega dobrega g. ravnatelja. Prvo leto vrši to službo, pa smo vsi kar zelo zadovoljni ž njim in ga imamo radi. — Gospod je nastopil službo 24. avgusta 1930., torej tik pred šolskim letom, ko je pač v naših zavodih veliko dela. Tudi pri nas ga je bilo. Pa smo vse sami opravili — pod vodstvom g. ravnatelja. Da ste nas videli, kako smo sukali slikarske čopiče, zidarske žlice...! In g. ravnatelj: zdaj je bil slikar, zdaj mizar, zdaj zidar, kar je pač bilo treba. — Pozneje je bilo treba spraviti koruzo, krompir, nagrabljati listja in podobno. Pa je prišel g. ravnatelj med nas in: Hajdi, gospodje, gremo nad koruzo!“ In smo šli in delali, pa vriskali in peli zraven, kot se spodobi takim delavcem. Drugič smo šli krompir pobirat. Kar zanimivo nas je bilo gledati od daleč: kakor jata vran smo brskali po njivi, vmes se zdaj po-

smejali ali kako modro rekli. Tudi zima ima svoje zanimivosti. — pri nas posebne. Čujte: nov sport smo uvedli — razbijanje štorov... Malo prozaično na prvi pogled, a v resnici zelo zanimivo i za delavce i za gledalce. Pri nas se je v nekaj letih precej štorov nabralo. „Kaj bi prhneli in napotje delali! Razbijemo jih, če smo zakaj, pa pokurimo!“ Vrgli smo se nanje in danes moramo reči, da so izvrstni ti naši štori; dvakrat nas grejejo: ko z njimi kurimo in zlasti ko jih razbijamo.

Morda boste rekli: „Tak, dobro! V studentatu ste, pa **koruzo** in krompir spravljate, listje grabite, pa šture razbijate?! Kaj pa učenje pravi in izobrazba duha in srca?!“ Dragi g. urednik, le kar mirni bodite! Materielno delo opravimo kar tako — mimogrede, skoro bi rekli — za zabavo, naše glavno delo pa je in ostane duševno: skrb za izobrazbo in poglobitev v duha salezijanske družbe. Poslednje je še najvažnejše. Don Boskovega duha skušamo spoznati pri shodih v družbici, pri večernih krožkih, zlasti pa pri večernih govorih g. ravnatelja (ko nam vsakokrat pove kaj iz don Boskovega življenja) in pri njegovih konferencah; udejestviti in prisvojiti si ga pa skušamo z vestnim izvrševanjem dnevnega reda in priporočil naših predstojnikov. — Za izobrazbo skrbi šola, kjer vsak dan vzemo toliko novega, da si vsega še zapomniti ni mogoče. Z veliko vnemo gojimo glasbo: pevske vaje imamo skoro vsak dan. Nastopamo v kapelici ob praznikih in v gledališču, kadar imamo prireditve. Uspeh je različen, včasih se odrežemo, da je veselje, včasih nam pa tudi spodleti in gre, kakor pač ne bi smelo iti; a to večinoma le, če glasovi niso razpoloženi... Naš zbor ni številen, tudi Bog ve kako izvežban ni; a kar mu v tem nedostaja, z dobro voljo in vztrajno vajo nadomestimo. — Tudi za dramatiko se zanimamo; prirejamo akademije in uprizarjamo igre. Dvorana je bila doslej precej revna, a je kmalu ne boste mogli spoznati, tako jo bomo popravili in uredili. Za zdaj je dobila lesen, nekoliko se dvigajoč pod, ob stenah še lesene stene, če Bog da, bo letos še poslikana — pa bo kar prijetno v njej igrati, tako lepa bo.

Naj še omenimo naš oratorij. Lahko rečemo, da kar vidno rase in se krasno razvija. Najbolj ugaja mali kler, ki so ga šele letos uvedli. Tako lepo je videti šestnajst do dvajset fantov, ki so vsi enako kot ministrantje oblečeni — pa resno in zbrano spremljajo duhovnika pri sv. da-

ritvi. — Nekaj novega je tudi popoldanska razlaga krščanskega nauka. Razlagajo gg. kleriki iz zadnjega letnika. — Večkrat prirejajo v gledališču fantje iz oratorija kako zabavo svojim staršem in dobrotnikom. V januarju so malčki igrali neko igro mamicam na čast. Eno izmed glavnih vlog je imel šestleten fantek; pa je tako lepo igral, da je marsikomu izvabil solzo v oči.

Še nekaj moramo omeniti. 30. novembra so prišli dijaki — okoli sto — iz sal. konvikta v Zagrebu obiskat našega g. ravnatelja, ki je bil prej nekaj let njihov šolski svetovalec. Ob pol osmih njuhtraj so se pripeljali z vlakom in ostali ves dan na Radni. Odigrali so dve nogometni tekmi, na večer pa se udeležili akademije v proslavo ujedinjenja. Ze tu pri akademiji jih je navdušila slovenska pesem (zapeli smo „Oj Doberdob,“ a tako, da sami sebi nismo verjeli, da tako znamo...) Naravnost očarani so bili od njene lepote, ko smo jim pri večerji ves čas peli zdaj umetne zdaj narodne. A bolj ko vsemu drugemu — tako so sami pravili — so se čudili vzajemnosti, ki vlada med salezijanci, in ljubezni, ki so je bili deležni pri sprejemu in skozi ves čas bivanja na Radni. Pa jim nismo nič posebnega pripravili. A zanimivo in lepo je bilo, da smo si postali takoj ob prihodu prijatelji in je bilo slovo kar težko njim in nam. Ne dolgo potem so nam gospodje poročali, kako radi se dijaki spominjajo don Boskove Radne, kako so navdušeni zanjo in da jih nemalo trdi, da jo ob počitnicah zopet obišejo.

To je menda edini dan, ki ni drugim podoben; kajti sicer je naše življenje kaj mirno, vsakdanje, rekli bi — čisto meniško, a salezijansko meniško. Poseben znak nosi to naše življenje — znak vesele delavnosti. Delamo vsi, delamo mnogo in delamo kljub vsem neprilikam in težavam s smehljajem na ustnah, z globokim smehljajem, izvirajočim iz srca, Bogu posvečenega. Vneto se oborožujemo in pripravljamo za boj, ki ga bomo bili kot Kristusovi vojaki pod zastavo bl. Janeza Boska. In smo srečni v svojem delu. Osrečuje nas zavest, da nas je Gospod pozval, da najprej v sebi zanetimo ogenj njegove božje ljubezni in potem v dušah zapuščne mladine. —

Za zdaj bodi dovolj. Če bomo pa doživeli še kaj, kar bi Vas morda zanimalo, Vam bomo sporočili. Prav lepo Vas pozdravljajo vsi

Vaši, v božjem Srcu vdani

Radničani.

KOTIČEK BIVŠIH GOJENCEV

Nekega dne se je vračal blaženi don Bosko iz dežele v Turin. Ker še takrat ni bilo železnice, se je peljal na poštнем vozu. Med vožnjo je slišal, kako je voznik grdo zaklel, vsakikrat ko je vdaril z bičem po konjih. Don Bosko ga prijazno poprosi, da sme prisesti k njemu, kar mu voznik radevolje dovoli.

— Rad bi, da mi storite uslugo — prične don Bosko.

— Ali se Vam mudi v Turin? Želite, da poženem? vpraša voznik in začne nevsmljeno tepsti konje in k vdarcem seveda zopet pristavlja kletev.

— Ni to, kar hočem — povzame don Bosko. — Malo mi je na tem, dospem li četrto ure prej ali poznej v Turin. To kar želim je, da več ne preklinjate. Mi obljubite?

— O, če ni drugega, bodite prepričani, da ne bom več preklinjal... Znam biti mož-beseda!

— Dobro. Pa kaj želite za plačilo, če boste to storili?

— Ničesar! Saj sem dolžan se zdržati kletev.

Don Bosko pa je vztrajal pri svojem vprašanju: voznik je na to zahteval kot nاپitno štiri solde.

Don Bosko mu jih obljubi dvajset.

Voznik udari po konjih in zopet zakolne.

Don Bosko ga opomni in on: — O, zverina, kakšen sem! Zgubil sem glavo!

— Ne vznemirjajte se radi tega — prištavi d. Bosko. — Za sedaj Vam dam še vseeno dvajset soldov, pa vsakikrat, ko boste še zakleli, se Vam bo ta vsotica zmanjšala za štiri.

— Dobro, odgovori voznik. Bodite prepričani, da jih vse dobim.

Čez nekaj časa sta pričela konja počasneje teči. Voznik udari z bičem po njih, pa zopet zakolne.

— Šestnajst soldov, prijatelj! pravi don Bosko.

Ubogí človek se je sramoval in rekel: — Zares, slabih navad se ne moremo znebiti.

Po kratki vožnji zopet požene konje in dvakrat zakolne.

— Osem, prijatelj. Samo še osem soldov!

Ves jezen vzklikne voznik: — Je li mogoče, da so slabe navade tako trdovratne? Nisem li več gospodar samega sebe? Ta nesrečna strast me je spravila ob 12 soldov.

— Prijatelj, ne smete se žalostiti za tako malenkost, pač pa radi škode, ki si jo

pripravljate na duši.

— O, da! odgovori, res je, v soboto pojdem k spovedi. Ste Vi iz Turina?

— Da, sem v Oratoriju sv. Franciška Saleškega.

— Dobro! Se hočem priti k Vam spovedat. Kako se imenujete?

— Don Bosko.

— Prav: se bomo torej še videli.

Do Turina je še enkrat zaklel, zato mu je d. Bosko dolgoval le še 4 solde, vendar mu jih je dal 20 ker se je ta resno trudil, da se vzdrži kletev.

Don Bosko je voznika pričakoval vsako soboto, da pride k njemu k spovedi. Prišel pa je šele četrto soboto od onega snidenja. Ves srečen je pripovedoval, da se je med tem časom, odkar se je poslovil od d. Boska, možko vzdržal vsake kletev.

K temu dogodku pristavlja d. Bosko: Zoperstavite se takoj v začetku slabim navadam; drugače vas bodo počasi popolnoma zasužnjile. Vedite, da navade, ki smo si jih pridobili v mladosti, trajajo največkrat vse življenje. Potrudite se za pridobitev dobrih navad, posebno v lepih letih svoje nравne vzgoje. Ako ste pa že padli v slabe navade, trudite se z vso odločnostjo, da jih odpravite in to radi zveličanja vaših duš in vaše bodočnosti. Če ne boste uspeli takoj, ne zgubite poguma. S stanovitno voljo, s vspešno pomočjo milosti, ki je Bog nikdar ne odteguje tem, ki ga zanjo s pravo vero prosijo, boste zmagali. In boste srečni...

Najlepši čas, da spoznamo svoje slabe navade, je čas dobro opravljene velikonočne spovedi, ki jo vsak dober kristjan opravi.

Kakor lansko leto, bo omogočeno tudi letos, da se bivši gojenci v Ljubljani in okolici pripravijo na dobro velikonočno spoved s pomočjo tridnevne priprave za duhovno obnovo. Priprava prične v četrtek 26. marca in se zaključi na cvetno nedeljo dne 29. marca. Vse tri dni 26., 27., 28. marca zvečer ob tričetrn na 8 blagoslov, nato govor. Na cvetno nedeljo ob 8. uri zjutraj sklepni govor in sv. maša. Po sv. maši bratski sestanek vseh udeležencev k važnemu razgovoru.

Vsakdo, ki hoče biti kedaj duševno zadovoljen, mora hrepeneti po duhovni obnovi, ki mu edina pomaga do prave sreče. Zato je najlepše voščilo, ki si ga moremo želeti k Vstajenju Gospodovemu: vstajenje lastne duše k lepšemu, bogoljubnejšemu življenju.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

„Presveta Devica je sama hotela postati varuhinja revnejših, zapuščenih in ogroženih dečkov. Zato naklanja njihovim dobrotnikom in dobrotnicam mnoge duševne milosti in tudi izredne telesne darove.“
Kako resnične so te besede blaženega Janeza Boska, pričajo tudi sledeče milosti, ki jih objavljamo in ki neprenehoma prihajajo na uredništvo Sal. vestnika. Vse te milosti jasno dokazujejo, kako je Mariji ljubo delo za mladino in za salezijansko družbo, ki jo je Ona sama navdihnila bl. Janezu Bosku.

* * *

Rozalija Šolinc, (Sv. Jurij ob juž. žel.) piše: „Tisočera hvala Mariji Pomočnici kristjanov in blaž. don Bosku! Nenadoma sem zbolela na levi roki. Bila je popolnoma nečutna. Iskala sem pri zdravniku pomoči. Rekel mi je: za vsak dinar škoda, ki ga daste, ker nič ne pomaga. Vzel mi je na treh krajih kri, posluževala sem se zdravil tudi domačih, a vse zamanj. Nekega dne mi je čitala hčerka knjižico: „Češčenje Marije Pomočnice kristjanov,“ popisano z milostmi in čudeži. Na njeno prigovarjanje sem tudi jaz začela opravljati s trdnim zaupanjem devetdnevnic na čast blaž. don Bosku in Mariji Pom. kr. In glej čudo, predno sem končala devetdnevnic, mi je bilo boljše, da sem lahko opravljala lahka dela. V kratkem sem bila popolnoma zdrava. O častilci Marijini in vsi, ki potrebujete dušne in telesne pomoči, zatekajte se k Mariji z zaupanjem po blaž. don Bosku, kajti še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ona koga zapustila, ki je k njej pribežal in njo pomoči prosil. Zato izpolnim obljubljeni zahvalo z darom 50 Din.

Nadalje za neko drugo pomoč v gospodarski zadevi 50 Din.“

Agata Forjan, Lipa (Beltinci) piše: „Pred par tedni me je doletela nesreča v gospodarstvu radi boleznj pri živini. Obrnila

sem se s prošnjo k Mariji Pomočnici na Rakovniku in obljubila majhen dar njemu svetišču in boleznj je ponehala. — V zahvalo Mariji pošiljam 100 Din.“

Francka Železnikar, (Zelimplje) piše: „Prosim, da objavite ta stavek v Salez. vestniku.

Zdravnik mi je reke, da moram v bolnico in da bo morala biti operacija. V strahu, če jo bom prestala, sem se z zaupanjem obrnila do Marije Pom. na Rakovniku z obljubo, da se bom javno zahvalila v Sal. vestniku in dala 50 Din za svetišče, če bom uslišana. Prosila sem tudi, da so opravljali devetdnevnic. In res ni bilo treba operacije, nekaj malega sem prestala in 5. dan sem z veseljem zapustila bolnico.

Tisočera hvala, o Marija! Tudi drugim kličem: zatekajte se k Mariji na Rakovniku!

F. G. dijak, (Celje) piše: „V zahvalo bl. don Bosku, presv. Srcu Jezusovemu, Mali Tereziki in predvsem Mariji Pomočnici za ozdravljenje in za srečen izid v nekih zadevah, vam pošiljam teh 10 dinarjev, kot sem se zaobljubil bl. J. Bosku, presv. Srcu Jezusovemu, Mali Tereziki in Pomočnici kristjanov, da če bom ozdravljen in se bodo vse zadeve srečno iztekle. Poslal bi več, pa kot reven dijak ne morem.“

Franc Praprotnik, zidar z Velike Loke piše: „Tisočera ti zahvala, o čudodelna Marija na Rakovniku, za ljubo zdravje, ki sem ga dobil po tvoji priprošnji. Pri zidanju sem dobil težke notranje poškodbe. Prepeljali so me v bolnico in tam sem prestal težko operacijo. Trpel sem silne bolečine tako, da so zdravniki sami rekli, da ni v bolnici večjega reveža, kot sem jaz. Jaz pa sem neprenehoma prosil Marijo Pomočnico rakovniško, naj me ozdravi, če je božja volja. In res, Marija se me je usmilila. Tisočkrat zahvaljena!

M. P. (Ljubljanska okolica) piše: „Bila sem težko bolna v bolnici. Zdravnik je odredil operacijo, katere sem se silno bala in šla domov. Mislila sem: Marija mi lahko pomaga tudi brez operacije. Poslala sem 30 Din za svetišče na Rakovniku s prošnjo, da opravijo devetdnevnicu. Marija rakovniška mi je izprosil, da se mi je zdravje brez operacije zelo izboljšalo, za kar izrekam tisočero javno zahvalo z obljubo, da se ji pridem na njen praznik maja meseca osebno zahvaliti.“

Podpisana se iskreno zahvaljuje Mariji Pomočnici za pomoč v težki bolezni. Ko je bilo zgubljeno že vsako upanje, da bi okrevala, sem se priporočila v molitev pred rakovniško čudodelno Marijino podobo.

Proti pričakovanju se mi je zdravje toliko zboljšalo, da lahko opravljam lažja dela. Minilo je že več časa, vendar čeprav ne še popolnoma zdrava, čutim dolžnost, se javno zahvaliti Mariji Pomočnici, ki mi je očitno pomagala, ter uslišala mojo prošnjo. — *Murk Ana*, (Ptuj).

K. *Zupančič*, Cleveland (Amerika) piše: „Zgubila sem nek dragocen spominek od svojega rajnega moža. Bilo mi je silno hudo, vse sem preiskala, pa ga nisem mogla najti. Tedaj se z velikim zaupanjem obrnem do Marije in do bl. don Boska. in obljubim mali dar za svetišče in čudno, kar pred seboj na tleh zagledam pogrešani prstan. — V zahvalo Mariji pošljem 1 dolar za njeno svetišče.“

Neimenovana iz Sevnice piše: „Izgubila sem neko, zame zelo dragoceno stvar. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici in Dominiku Saviju in nepričakovano našla izgubljeno stvar. Hvala ti, o Marija! Kdor se nahaja v dušni ali telesni stiski, naj se priporoči Mariji Pomočnici na Rakovniku in ona bo gotovo pomagala.“

NADALJE PIŠEJO IN POŠILJAJO ZAHVALNI DAR: — Juvan Gašper (Domžale) se zahvaljuje Mariji Pom. in blaž. don Bosku, da mu je ozdravela žena. Pošilja dar 50 Din. Dar in zahvala sta bila obljubljeni.

Kdor je v stiski, naj zaupa v božjo pomoč in ne bode osramočen.

Jože Grudnik, (Sv. Frančišek) piše: „Zahvaljujem se Mariji na Rakovniku za uslišane prošnje in pošiljam dar 40 Din v zahvalo.“

J. E. (Boštanj). „Pošiljam v zahvalo 60 Din v dar za Marijino svetišče.“

Neimenovana iz Vel. Polane (Prekmur-

je) piše: „Bila sem bolana in v veliki nevarnosti. Izročila sem se v varstvo Mariji Pomočnici in bila uslišana. V zahvalo pošiljam 20 Din.“

Amalija Topolovec, (Sv. Andraž) piše: „Pošiljam 120 Din za Marijino svetišče.“

Dve osebi darujeta po 10 Din Mariji v zahvalo za pomoč v devetdnevnicu, 100 Din pa daruje Gera Potočnik, Strmec. (Sv. Andraž).

Terezija Kosi, (Grabe) piše: „Prosim, da objavite v „Vestniku“ zahvalo, ki je bila obljubljena.“

Zahvala Mariji Pomočnici, da se je srečno iztekla pravda na sodniji.

Marija Pomočnica in blaženi don Bosko bodita zahvaljena tisočkrat! — Kapuš Fr. (Mojstrana) za pomoč v zelo važni in nujni zadevi; — Fischel Fr. (Novo mesto) za ozdravljenje nevarno bolne hčerke Julijane; — Štrukelj M. (Litija) za uslišano prošnjo; — Poljšak Marija (Gaberje) za ozdravljenje; — Štupica Pavlina (Ljubljana) za veliko dušno milost; — Vode Frančiška (Dob) za ozdravljenje roke; — Božičnik Cecilija (Videm) za več milosti; — Kalan Horold (Ljubljana) za pomoč v veliki stiski; — O. Ivanka (Sevnica) za več uslišanih prošenj; — prof. Sever I. (Ljubljana) za dve veliki dobroti; — Gračner Minka (Podvine) za pomoč v več važnih zadevah; — S. M. (Semič) za ozdravljenje težko bolne hčerke; — J. Iv. (Bevke) za srečno prestano operacijo; — L. M. (Vojnik) za prejeto milost; — Balkovec Janko za srečen izid v obrtni zadevi; — F. T. (Ljutomer) za ozdravljenje noge; — J. V. (Sv. Lenart) za povrnitev zdravja in večkratno uslišanje v težkih slučajih; — Klemenčič Ivan (Dokležovje) za zadobljeno zdravje; — S. A. (Radna) se zahvaljuje za večkrat uslišano prošnjo; — F. S. (Jablance) za večkratno pomoč; — U. D. (Vojnik) za prejeto milost; — Grošelj Janez (Zlato polje) za ozdravljenje težke bolezni; — Kralj Kati (Sevnica) za več milosti; — Cigan Veronika (Črensovci) za posebno milost; — Jurkovič Apol. za posebno dušno pomoč; — Kusel Terez. (Novo mesto) za ozdravljenje hčerke; — Dvornik Roz. (Škale) za ozdravljenje noge. — Več oseb iz Dravograda za razne milosti. —

Ostale milosti objavimo prihodnjič.

PRAZNIK MARIJE POM. KR. bomo obhajali letos na binkoštni ponedeljek. Več o tem v prihodnji številki.

Idaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil dr. Tomaž Kelenc. — Odgovoren za salezijansko tiskarno dr. Josip Valjavec.

DROBNE NOVICE

DRUŠTVO KITAJSKE KATOL. MLADINE s sedežem v Pekingu je objavilo tiskan protest proti vladni odredbi, ki zabranjuje učenje krščanskega nauka in verskih obredov v misijonskih šolah. Ta skupni, odločni nastop kitajskega katoliškega dijaštva je zelo značilen in razveseljiv in pomeni korak naprej v življenju katoliške Cerkve na Kitajskem.

Manifest se glasi: „Katoliška moška in ženska mladina — 284.793 katoliških kitajskih dijakov in vsi oni, ki študirajo v inozemstvu, protestirajo proti vladni nestrpnosti glede verske vzgoje.

Odloki, ki prepovedujejo učenje krščanskega nauka v naših kitajskih šolah, so naravnost nasprotni naravnemu pravu, kitajski ustavi in prostosti kitajskih državljanov. Hočemo in zahtevamo, da se krščanski nauk svobodno uči na vseh naših šolah. Hočemo v vseh naših šolah svobodno hvaliti Boga, ki ga ljubimo, Boga, ki je ustvaril nebo in zemljo. Nobeno človeško pravo nas ne more in ne sme ovirati v zadevah naše vesti. Z vsemi silami bomo branili naše pravo, ki ga imamo kot svobodni kitajski državljanji!“

Peking, 22. avgusta 1930.

Kitajska katoliška mladina.

KRALJ LUANGPRABANGA v Indokini je dovolil, da se sme oznanjati krščanska vera v njegovem kraljestvu, kar je bilo do sedaj strogo prepovedano.

KINO V SLUŽBI MISIJONOV. Da bi olajšala misijonsko delo, je apostolska prefektura na japonskem otoku Formozi nabavila kinematografski aparat. S pomočjo te novosti so privabili velike množice ljudi, ki so takrat prvič slišale govoriti o pravem Bogu in o krščanski veri.

RAZVESELJIV RAZVOJ MISIJONSKEGA DELA NA MADAGASKARJU. Agencija „Fides“ poroča, da je doseglo delo katoliških misijonarjev v apostolskem vikarijatu Antsirabe nepričakovano lepe uspehe. V teku zadnjih 30 let je bilo 66.160 izpreobrnjenj.

V GAETI, mestu ob morju med Rimom in Neapljem, je bila darovana salezijanski družbi krasna, umetniška cerkev sv. Frančiška, ki je bila sezidana v prvi polovici 17. stoletja.

PRVO KRDELCE NIZOZEMSKIH SALEZIJANCEV. Kakor Rim vabi potnike iz vseh delov sveta, tako je don Boskov Turin postal mali Rim, ki vabi vse narode pod don Boskovo zastavo. V salezijanski dru-

žini najde vsak narod šolo za vzgojo misijonarjev in apostolov.

Na naši mednarodni bogoslovni fakulteti je med bogoslovci zastopanih 37 držav. Letos pa je holandski sal. duhovnik pripeljal 50 holandskih mladeničev v Turin k don Bosku. Predstojniki so jim odločili poseben zavod v Bagnoli pri Turinu, kjer se bodo vzgajali in pripravljali na sal. življenje.

Salezijanci so prišli na Holandsko pred par leti. V Lauradorpu so odprli mladinski dom in vodijo župnijo.

Kako plodonosno delujejo tam naši sobratje, kaže dejstvo, da so si v par letih vzgojili kar 50 duhovskih poklicev.

O božiču smo poslali našim cenjenim sotrudnikom in sotrudnicam listke s prošnjo, naj nam pošljejo naslove onih oseb, ki se zanimajo za don Boska in salezijanske naprave, pa še ne dobivajo Sal. Vestnika, ki je glasilo za sal. sodelništvo. Z veseljem ugotavljamo, da se je zelo veliko sotrudnikov odzvalo in nam poslalo veliko novih naslovov, za kar se jim najtopleje zahvaljujemo. Med pismi, ki smo jih prejeli ob tej priliki, beremo:

„Odkar sem začel čitati Vestnik, vedno bolj razumem, kako velikega moža nam je dal Bog v bl. Janezu Bosku...“

Potrudil se bom tudi, da pošljem čimprej dar za pokritje tiskovnih stroškov našega dragega Vestnika, ki ga vedno tako željno pričakujem.“

Neka blaga sotrudnica piše: „Salezijanski Vestnik me je naučil mnogo reči. Spoznala sem globoka vzgojna načela blaž. Janeza Boska in po njegovem krasnem zgledu se skušam ravnati tudi jaz pri vzgoji svojih otrok.

Čitanje misijonskih poročil me je navdušilo za misijonsko delo.

Z največjim zanimanjem pa čitam o milostih, ki jih deli Marija Pomočnica svojim častilcem in velik čudodelnik bl. Janez Bosko tistim, ki se z zaupanjem priporočajo njegovi mogočni priprošnji.“

Podobne izraze smo brali tudi v drugih pismih. Pričajo nam o živem zanimanju naših sotrudnikov in sotrudnic za don Boskova dela. — Za ves trud, ki ga imajo pospeševalci in sotrudniki z razpečavanjem in širjenjem Vestnika, se vsem iz srca zahvaljujemo in prosimo, da nam ohranijo tudi v bodoče tako požrtvovalno naklonjenost.

SLOVSTVO

Dr. Mihael Opeka, KNJIGA POSTAVE, Petinštirideset govorov o božjih zapovedih. I. zvezek. Založila Prodajalna K. T. D. (H. Ničman) v Ljubljani. Cena 22 Din, po pošti 1.50. Din več.

Naš najodličnejši cerkveni govornik je izdal že 19. zbirko svojih govorov. Ta zbirka, ki govori o božjih zapovedih, bo obsegala tri zvezke. Sedaj je izšel prvi zvezek, ostala dva pa izideta v teku enega leta.

V prvem zvezku obravnava Dr. Opeka prve tri božje zapovedi, ki obsegajo dolžnosti do Boga. Kakor vsak zvezek Opekovih govorov zadene važno vprašanje našega življenja, tako obravnava govornik tudi v tem delu „vsa najvažnejša in za moderni čas najbolj pereča poglavja.“ — Posebno temeljito je avktor obdelal prvo zapoved: o veri, upanju in ljubezni do Boga in o češčenju božjem in o grchih zoper vsakatero izmed teh čednosti.

To najnovejše Opekovo delo prihaja o pravem času; saj mnogi tako napačno pojmujejo človekovo prostost in bi najraje otresli z ramen jarem božje postave. Ta knjiga bo napravila veliko dobrega med našim narodom, posebno pa med našo inteligenco. Ona bo opora omahljivcem in glasen opomin zlohotežem: če hočete dobro narodu, ne odvracajte ga od božje postave; izpolnite zapovedi božje in pomagali boste ustvariti na zemlji raj.

Knjigo kar najtopleje priporočamo!

P. Mavricij Teraš O. Cap., PRI STU-DENCU ZDRAVJA IN MOČI. Založila Prodajalna K. T. D. v Ljubljani. Cena 24 Din, po pošti 2 Din več.

P. Teraš je izdal novo knjigo, ki je s prvim njegovim delom „Za visokim ciljem“ v tesni zvezi. Tam je obdelal pisatelj podlago duhovnega življenja, takozvano pot očiščevanja, tu pa govori o drugi poti, ki vodi do združenja z Bogom, o poti razsvetljenja. Knjiga bo dobro služila duhovnim in redovnim osebam; priporočamo pa jo tudi svetnim osebam, ki hrepene po večji popolnosti in globljem duhovnem življenju.

Josip Volc, stolni kanonik, OTROK Poglavja o vzgoji. I. knjiga. Založila Prodajalna K. T. D. v Ljubljani. Cena 25 Din, po pošti 1.50 Din več.

V tej prvi knjigi je obdelal pisatelj tri stvari: „kaj naj vzgojno delo na otroku doseže in na katerem temelju, po katerih glavnih načelih naj skuša to doseči in s kakimi pripomočki.“

Delo je pisano z velikim razumevanjem in z veliko ljubeznijo do otrok in do staršev, katerim hoče biti vodnik in svetovalec pri vzgoji njihovih otrok. Knjiga je kaj primerna za novoporočence in bi se naj kot prava družinska knjiga močno razširila med našim narodom.

Delo našega odličnega vzgojeslovnega pisatelja najtopleje priporočamo!

MALA POŠTA

K. P. Log. — Pomotoma je upravništvo prezrlo Vaš naslov in z Vašim še nekaj drugih, ki so bili na istem listu. Šele ko je razposlalo Vestnike, je opazilo nedostatek. Bilo je prepozno, da bi moglo popraviti. Oglasilo se je toliko novih naročnikov oziroma sotrudnikov, da kljub temu, da smo tiskali 500 Vestnikov prve številke več ko navadno, nismo mogli vsem poslati. Oprostite, zelo nam je žal. Oprostite naj tudi vsi drugi, katerim nismo mogli postreči.

P. I. Loka. — Poslali ste imena vseh članov Vaše družine, da bi jih vknjižili med sotrudnike. V tem slučaju zadostuje, da se vpiše „družina“, ne da bi vpisovali posamna imena. Če je vpisana družina, so deležni odpustkov vsi člani v družini.

Dopisovalcem. — Videč, da voditeljstvo sotrudništva včasih pošilja pisma z znamko 25 para, so začeli isto tudi nekateri dopisovalci. Znamka 25 para zadostuje le tedaj, kadar je pismo v kuverti tiskano s tiskarskim strojem, kuverta pa odprta. Toliko v vednost, da nam ne bo treba plačevati kazni.

Naročnikom Sal. vestnika. — Vsaki številki Salez. vestnika bo priložena mala brošurica z naslovom VERI in OMIKI. Knjižice bodo različne vsebine. Prinašale bodo le to, kar bo koristilo veri in omiki. Shranjujte knjižice; polagoma si boste lahko nabavili lepo knjižnico, ki bo marsikomu služila v koristno razvedrilo.

Marljivim. — Mnogi sotrudniki in sotrudnice so se pokazali v novem letu posebno marljivi. Preskrbeli so sotrudništvu lepo število novih članov in članic. Na ta način se je število sotrudnikov pomnožilo z novim letom za več ko petsto.

Janko T. — Naročate knjige, ne pošljete pa naslova. Pošljite popolni naslov! — Pomanjkanje popolnega naslova je največkrat vzrok, da ne moremo odgovoriti na pisma in poslati, kar želijo. Pošiljajte vedno popolni naslov: ime, priimek, kraj, pošta!

Misijonarčki

Pri nas med Slovenci jih ni, ali prav malo. Slišal sem, da jih je nekaj med oratorijanci na Rakovniku; morda jih imajo nekaj tudi v Salez. mladinskem domu na Kodeljevem, morda tudi v kakem drugem zavodu. Toliko jih je in še ti „morda“; več kakor se zdi, jih ni. In vendar bi bilo želeti, da bi jih bilo toliko, kolikor je na Slovenskem otrok.

Pa kaj so ti misijonarčki? Ze ime je tako privlačno, kako privlačni morajo biti šele misijonarčki! Zato, da, prav zato, ker so tako privlačni, jih imajo pri nekaterih narodih že mnogo. Tako vemo, da jih imajo že dokaj na Poljskem, dokaj v Italiji, dokaj na Francoskem in Španskem, dokaj brezdvomno tudi drugod, o katerih doslej še nismo slišali. Dokaj jih bo sčasoma — vsaj upamo tako — tudi na Slovenskem.

Kaj so torej ti misijonarčki? Duhovniki in redovniki niso. Če bi bili duhovniki in redovniki, bi bili *misijonarji* in ne *misijonarčki*. Misijonarčki so otroci — dečki in deklice, — ki so vzljubili misijone in v svoji mladi revščini delajo zanje, kolikor jim dopušča njihova mladost. Združijo se v tako imenovano „misijonsko družbo“, ali, kakor pravijo v nekaterih krajih, v „misijonske krožke“, in tu pod vodstvom gorečega voditelja ali goreče voditeljice, ki ni otrok, ampak odrasla oseba, misijonarijo. To misijonarjenje ni v oznanjevanju vere, pač pa v podpiranju tistih, ki tam v tujini uče pogane in širijo kraljestvo Jezusa Kristusa.

Misijonarčki misijonarijo. Kaj velikega

ne zmorejo, a kar zmorejo, to je zlato. Glavno njihovo delovanje obstoji v molitvi za misijone in misijonarje. Vsak dan molijo zanje; molitev otrok je pa zlato izredne veljave. Pomagajo tudi gmotno, vsaj nekateri. Zbirajo vinarje in tu se bolj ali manj uresničuje pregovor: „Kamen na kamnu palača, zrno pri zrnu pogača.“ Vsak malo: to malo združeno rodi veliko.

Za to delovanje jih navdušuje voditelj, oziroma voditeljica, ki jim prireja predavanja o misijonih, jim podaja navodila in vliiva misijonsko misel. V mladih dečkih in deklicah, zavzetnih za vse, za kar se jih zna dobro navdušiti, se užiga zanimanje, ki se polagoma izpreminja v gorečnost, in mali misijonarčki se tekom let, ko odrasejo, izpremene v navdušene misijonarje. In to je eden glavnih namenov: zanetiti v mladih dušah zanimanje za misijone in jih pripraviti, da bodo, ko odrasejo, znali misijone ljubiti in jih podpirati. „Kar se Janezek nauči, bo Janezek znal,“ ta pregovor velja tudi tukaj.

Naj bi se vsi otroci, vsi dečki in deklice, navdušili za to vzvišeno delovanje! Vsi naj bi bili v mladosti misijonarčki! Tedaj bomo imeli črez nekaj let vojsko misijonarjev in misijonark, ki bodo živeli doma in od doma podpirali misijonarje v tujini in na ta način s pomočjo drugih misijonarili med nesrečnimi narodi, spečimi v temi poganstva!

K temu naj pripomorejo zlasti starši! Vsak oče in mati naj bi imela v svoji hiši — med svojimi otroki — male misijonarčke!

Štiri pisma misijonarčkov

Niso došla nam, ampak misijonarjem in urednikom Misijonske mladeži tujih jezikov. Mnogo je takih pisem, a za danes podamo le štiri, vsako iz ene narodnosti.

Pismo iz Švice (Zug) japonskemu misijonarju:

Prečastiti g. Cimatti!

Želimo, da za teh trideset frankov, ki smo jih zbrali misijonarčki iz I., II. in III. razreda ljudske šole, krstite majhnega Japončka z imenom našega dragega tovariša Huga Bernardonija, umrlega v minulih počitnicah. Tako bo ta dragi Japonček molil za nas, in mi mu bomo pošiljali vedno denar, da se bo lahko šolal. Zahvalimo se Vam za to vljudnost. Tudi mi bomo molili, da bo naš dragi Japonček zrasel dober in pobožen.

Za učence treh razredov.

Karl Sussel.

Pismo iz Italije (Torrecandele, Sicilija) na uredništvo „Gioventù missionaria.“

Draga „Mladež“!

Gotovo se spominjaš nas, svojih majhnih in naklonjenih prijateljev iz Sicilije, ki prinašajo cvetec in molitev Pomočnici kristjanov, da varuje misijonarje.

Učiteljica nam daruje Misijonsko mladež, in mi jo nesemo domov kot dragocen dar, jo beremo v družini, in mamica sliši žalostne povesti o ubogih divjakih. Vemo, da je misijonarjem ljubo, kadar imajo mnogo prijateljev, tudi majhnih, kakor smo mi... in med letom smo tekmovali, kdo se bo znal več odpovedati in spraviti več soldov v hranilček. Letos smo bili bolj radodarni in lahko ovenčamo božične praznike z darom 50 lir.

S tem prihrankom bomo prisilili kako dušico, ki še ne pozna Jezusa, da se bo nasmehnila o luči sv. vere in čutila srečo, kakor smo jo čutili mi na dan prvega sv. obhajila.

Preskrbi, prosimo, da se krsti majhna paganka z imenom Marija Pomočnica, želeč, da naša sestra uživa posebno njeno varstvo. Ponovimo obljubo, da te bomo vedno ljubili in hranili v naši šoli vedno hranilček.

Učenci I, II in III razreda.

Odkupljeni.

Pismo iz Francije (Lille) uredništvu „Jeunesse et Missions“.

Častiti g. urednik!

Tudi letos smo zbrali nekaj frankov, da krstite divjaka iz Ekvadorja z imenom Paskal, v spomin junaškega meščana, padlega v vojski.

Ta skromen dar smo hoteli poslati danes, želeč še bolj slovesno obhajati ta dan, ko prvič čutimo nepopisno sladkost, da je dobri Jezus prišel v naša srca. In njemu, ki je prišel posvetiti naše male duše, bomo še posebej priporočili daljne bratce, da bodo vsi lahko postali deležni tega sladkega praznika ljubezni in milosti.

Učenci I in II razreda.

Pismo s Španskega (Sevilla) uredništvu „Juventud Misionera“.

Draga „Mladež“!

Evo nas zveste svoji obljudi! Tudi letos smo brali drago nam Mladež.

V mislih spremljamo pridne misijonarje in molimo zanje. Pošljemo tudi naš majhen dar Lir 75 za krst pagana, ki naj se imenuje Kalist Caravario, v spomin na enega zadnjih misijonarjev, ki so ga umorili kitajski roparji.

Učenci III razreda.

Katekizem v podobah.

Nekega dne sem prebiral lepo ilustriran katekizem. Misijonar iz Afrike je z zanimanjem občudoval ilustracije. Kar mi reče: — Ah, če bi ga imel tam doli! Ena sama teh ilustracij bi cele ure zaposlila moje zamorčke in krščanski nauk bi se naučili z očmi!

PAMPA: Don Boskove sanje uresničene

Misijonar Durand piše:

„Začnem z don Boskovimi sanjami!

Dobri oče je imel med raznovrstnimi sanjami dvoje sanj, ki se ozirajo na te pokrajine: ene je imel l. 1883. pred praznikom sv. Rozalije, druge l. 1885 v mesecu februarju.

Blaženi don Bosko je pripovedoval, da je v noči pred praznikom sv. Rozalije l. 1885. potoval v sanjah po južni Ameriki in videl velika čuda. V tem potovanju je

gnili v zrak, da so potniki gledali v svojem podnožju strehe, ki so se zdele, čeprav so bile visoke, jako nizke. Iz višav so videli prebivalce na dvoriščih, na cestah in poljih, zaposljene v poljska dela. Vse te ceste so imele začetek v enem naših misijonov...

Če bi bili prvi naseljenci, ki so se naselili v te pokrajine l. 1886., brali don Boskov popis, bi se temu popisu smejali, don Boska pa pomilovali kot sanjavca.

Patagonski divjaki

prehodil velikanske, dolgosežne pokrajine med Cartageno in Puntarenasom. Videl je bogastva, ki jih bodo ondi odkrili: petrolejske vrelece v taki množini, kakor jih doslej še niso videli.

To še ni bilo vse. — Parnik — tako je pripovedoval don Bosko — je vozil ob Pampi in Patagoniji. Obdelana polja in stanovanja so kazala, da se je v onih krajih že širila omika.

Sanje iz l. 1885. je don Bosko pripovedoval takole: — Naenkrat sem se znašel v Ameriki... Dospevši skoraj do konca potovanja, se mi je zdelo, da stojim na širni planjavi med Čile in Argentinijo. Na jugu je ležala Patagonija, na drugi strani sem videl z enim pogledom vse naše domove v Argentiniji, Uruguaju, na drugi v Braziliji. Naši misijonarji so se razšli po onih brezmejnih prostorih in zato se jih je zdelo malo. Na planjavi je bilo mnogo dolgih cest, ob njih pa hiše. Na cestah so se pomikali vozovi raznih oblik, toda tako veličastni in čudni, da jih ni mogoče popisati. Opazoval sem z začudenjem, kako so se ti vozovi, ko so se približali hišam, vasem in mestom, vzdri-

Danes se isti naseljenci, ki so še pri življenju, čudijo, videč, kako natančno je videl don Bosko ondotno prihodnost.

Kar se tiče napredka, je opaziti na vzhodni strani Pampe poseben razvoj v poljedelstvu. Obljublja se sijajna prihodnost. Na severozahodu so zdaj le tri hiše zidane z opeko, vse druge so iz slame, zvezane z žico in ometane z blatom. Vse te hiše stoje ob cestah, kakor jih je videl don Bosko, predno so bile zgrajene. V mnogih potovanjih po Pampi nisem videl niti ene hiše sredi zemljišč.

Kar se tiče rudnikov... evo nekaj novosti:

L. 1922. so poldrugi meter pod zemljo odkrili velikanska ležišča petroleja, v obsegu 2500 kv. metrov. Po kemični preiskavi so odkrili, da je 94 odstotkov čistega petrolija, bencina, nafte in vazeline. Poleg tega je obširna plast najboljšega asfalta.

Ne daleč odtod so odkrili velike rudnike žvepla, bakra itd.

Velik del don Boskovih sanj se je že uresničil; kar še manjka, pa že obljublja bližnja prihodnost.

MATTO GROSSO (Brazilija) Življenje misijonark

(Prvoobhajanke Bororke.)

V grobnem molku temnega gozda, kjer žive in preže divje zveri, kjer ni najti dišečih cvetic, ni slišati tičjega petja, kjer se zdi, da narava toži nad pomanjkanjem najdražjih bitij, tam na potovanju zjutraj sladko zazveni misijoska budilka: *Benedicamus Domino* (zahvalimo Gospoda)!

Postelje potujočih misijonark, mreže, obešene na drevesnih deblih, so hitro razdrte. Uboga preproga postane v malo trenutkih gozdna stolnica. Dva revna kovčeka služita za oltar, prti so grobi, kelih reven, obleka še bolj. Kljub temu uboštvu se dobri Jezus kar nič ne brani: pride, poln nebeških zakladov in neizmerih tolažb. Skrivnostna čustva, ko pride Jezus v žalostni samoti te puščave v naša srca! Tedaj izgine vsa utrujenost, vse domotožje, vsaka nezaupnost in se vrne moč in veselje do dela...

Nemirna noč

Zvečer 6. junija smo prispele v Torre- sen, bolj utrujene ko navadno, toda srečne. Ker smo našle majhno kočo in ni bilo treba postavljati šotorov, smo razstrle mreže, nekoliko večerjale, opravile večerno molitev in šle k počitku.

Mehek hrest nas prebudi: poslušamo, opazujemo;... nič! Hitro zatismemo spet oči in zaspimo. Kar nas vznemiri nov ropot. Nismo v udobnih, gotovih hišah, zato je treba pazljivosti. Vstale smo, natančno pregledale vrvi, mreže, temelj... Nič: vse je v redu; tudi nepovabljenih gostov ni. Vrnemo se spat in dobro zaspimo. Kar nas predrami ropot in padec na zemljo. Glavni drog, ki se je zdel na zunaj zdrav, je bil znotraj trhel in je omagal pod težo spečih; zlomil se je. Neprijetni padeč je bil v prvih trenutkih predmet zmešnjave, kmalu pa se je izpremenil v smeh. Drugi del noči smo prebili na goli zemlji,

proseč Marijo, naj vzdrži vsaj ostalo kočo.

Za sv. obhajilo

Nekega dne smo prišle ob štirih popoldne do kraja, ki se imenuje Paredas-zinho (gora v obliki stene). Morale smo prenočiti. Kakor vedno, tako smo tudi to pot težko čakale tovnih živali, ki so nosile, kar je bilo potrebno misijonarkam. Toda ure so minevale... Približala se je noč. Oslu s potrebnimi zakladi se niso prikazali. Lakota in utrujenost sta si podajali roke, kajti od osmih zjutraj nismo užile ničesar in smo bile ves čas na potovanju. Sele okrog polnoči zaslišimo osle, ki nam z mogočnim riganjem naznanijo prihod. Kakor prijateljem smo jim tekle naproti. Ni bilo vseh. Trije so se izgubili v gozdu in šele jutri jih bo mogoče najti. K sreči so ti, ki so prišli, prinesli potrebno za majhno večerjo. Toda... polnoč je tu... Se bo li treba povedati sv. obhajilo? Ognja nič! Hitro košček kruha, kozarec vode in — spat. A kam? Oslu, izgubljeni v gozdu, so nosili mreže in odejo. Torej na tla, na golo zemljo? Mirno in zaupno se izročimo v roke božji Previdnosti in sladko zaspimo, medtem ko v bližini zveri in kače spremljajo naše spanje, ne da bi nas motile.

Tolažba

Na obrežju Araguaja smo srečale trumo *Korajasov*, divjih Indijancev, ki so ravno prebredli reko. Premagale smo naravni stud, ki ga vzbuja beda, in se jim približale. Bili so res strašni, nagnusni. Govorile smo jim o Bogu, ki ga še ne poznajo, in darovale vsakemu svetinjo, rekoč:

„Poljubite pogosto to podobno, ki predstavlja Mater božjo... Ona vam bo poslala sestro, da bo učila vaše otroke.“

Ubogi Adamovi otroci so nas gledali in začudeno poslušali, potem se nasmehnili in se, želeč se pokazati hvaležne, nerodno priklonili in odšli.

Pomnožite, prijatelji misijonov, svoje molitve, da Bog pošlje delavcev, ki bodo zbrali to žetev, zrelo za odrešenje!

Kadar se Indijane Bororos izpreobrne, vzbuja ginjenje, tako je dober in tako spoštljiv do sv. vere. Tudi njegovi otroci se takoj in živo zanimajo za verske vaje. V postojanki imamo dveletno deklico, veselo, živahno, po imenu Angelica. Ze se zna pokrižati in se križa s tako zbranostjo, da vzbuja občudovanje. Kaj se godi v njenem srcu, ne vem, toda vse kaže, da najde največje zadoščenje, kadar ponavlja to sveto znamenje. Kadar se njena mati približa obhajilni mizi, ne sili za njo, kakor drugi otroci, ki jih morajo nositi matere s seboj v naročju; Angelica ostane mirna, z očmi spremlja mater in ko se mati vrne in jo vidi tik sebe, se stisne k njej, jo gleda nepremično, skrivnostno zbrano: zdi se, da najde v mami neko moč, ki jo vleče in razveseljuje.

Krstna imena

V misijonih je lepa navada, da se naši Indijanci krstijo z imeni dobrotnikov ali predstojnikov. Ko smo bile 17. junija v

postojanki presv. Srca, smo se pritoževale, da še ni nobena Indijanka krščena z imenom naše predstojnice Marine Coppa. Tedaj je ena izmed nas zaklicala: „Če se bo jutri, na praznik sv. Marine, rodila kaka deklica, ji bomo dali ime predstojnice!“ Vse so se nasmehnile, in predlog je bil sprejet. Kar ob dveh črez polnoč trije strelji naznanijo rojstvo dečka. Pri Bororih je navada, da naznanijo rojstvo dečka s tremi, rojstvo deklice z dvema streloma. Naši upi so se zdeli prevarani. A drugo jutro so nam povedali, da je načelnik Artur, oče novorojenca, v svojem navdušenju iztretil en strel preveč, da gre torej za deklico.

Drugi dan ob osmih se je zbral ves rod v misijonski kapeli za krst načelnikove hčerke, ki je prejela ime Marina Coppa.

Ko so izšli iz kapele, je botra Marina Coppa izpopolnila obred. Malo Marino je oblekla v novo oblekco in ji obesila na vrat svetinjo Pomočnice kristjanov, nato je darovala materi igrač malenkostne vrednosti, toda za to ljudstvo zelo dragocene, glavnik, robec, škarje, nožiček, ogledalce itd.

Tudi ti darovi so potrebni in služijo zoper predsodke in vraže, ki so še vedno skriti v sreih Indijancev, tudi civiliziranih.

Sestra Angela Bongarello.

Z medom do duše

Misijonar Lazar Abbisetti piše:

„Šele nekaj tednov sem bil v misijonu. Nekega dne me pokliče predstojnik: — Pridi, greva obiskat ubogo Bororko (iz divjega rodu Bororos), ki je že jako slaba, pa ne mara slišati o sv. krstu.

Rad sem ga spremil.

Vstopila sva v revno kočo. Na štorji sredi kočje je sedela mladenka, ki jo je podpirala mati. Vzbujala je strah, ne toliko radi skrajnega izhujšanja, kakor radi nesnage. Glavo je imela namazano z gosto, živordečo snovjo, in obdano z raznobarnim perjem. Na z enako barvo namazanem obličju so bile začrtane črne lise; segale so po osušelih licih in jo izpreminjale v pravo strašilo. Ostali del telesa je pokrivalo belo perje. Lahko si mislite, kakšen smrad.

— Prišla sva te obiskat, jo nagovori misijonar.

Prav, prav! zavrne mati, dočim naju

bolnica gleda z boleznimi očmi, med enim in drugim izbruhom kašlja pa z veliko težavo srka iz školjkine lupine nekaj temnega in gostega.

— Pa ti, kako se počutiš? vpraša bolnico.

— Slabo! zavrne s komaj slišnim glasom — zelo slabo! Kašljam . . . mraz mi je.

— Potrebovala bi odeje, pristavi mati.

— Dobro si si okrasila telo, nadaljuje misijonar, — ne vidim pa svetinje Marije Pomočnice.

— Ne misli slabo, zavrne mati; — tu je, pri meni, in jo skuša obesiti bolnici na vrat. — Le bodi gotov, da se bova spominjali tvojih besed, ti pa . . . Ali si prinesel robec?

— Čudno ljudstvo! vzdihne predstojnik, obrnivši se k meni. In potem, želeč spreminiti govor, ki se je obračal na slabo, vpraša bolnico: — Kaj pa uživaš?

— Med. Ali ga hočeš nekoliko?

— Ne, zdaj se ne čutim.

— Vzemi! ga sili mati; — pokusi, kako je sladek; najboljši gozdni med.

— Da! ... poprime bolnica in tebi nič meni nič vsili v misijonarjevo roko svojo čašo, dočim mu mati pristavi posodo z medom, v katerem je plavalo polno mrtvih čebel.

S strahom sem čakal, kaj bo storil. Da bi ga rešil zadrege, ga povabim na odhod. On pa brez obotavljanja sprejme ponudbo in mirno srka in ponavlja: — Dober, okusen med!

— Saj sem rekla, da ti bo všeč, pravi žena, dočim se bolnica zadovoljno smehlja, jaz pa vzdihujem: — Bog mu pomagaj!

Ko sva se vračala domov, sem vprašal predstojnika, zakaj je ravnal tako nepredvidno.

— Bog nam pomaga, zavrne. — Tudi to je sredstvo, da posežemo v duše in si pridobimo ljubezen in zaupanje. Če bi bil odklonil, bi bili užaljeni, in našel bi novih težav za krst bolnice, ki je že blizu smrti.

— Res je, pritrgam; — toda tak med!

— Kolikor mogoče se je treba ogibati takih slučajev; toda slučaj je hotel in jaz sem se vdal.

Proti večeru se je misijonar vrnil k bolnici in ji podelil sv. krst. Še tisto noč je njena duša poletela v nebesa.“

Čudež ljubezni

Bilo je 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva. V majhni, misijonsko revni kapelici v Raliangu je klečal pred obhajilno mizo 50 letni morilec Ram. Njegovo življenje je bilo polno težkih zločinov.

Zločinec, tak zločinec pri obhajilni mizi? Kaj je delal?

Opravil je prvo sv. obhajilo.

Zadnji njegov zločin je bil umor. V prepiru se je vrgel na tovariša in ga zadržal. Bil je, kakor se zdi, vajeen takih zločinov. Paganska duša ne čuti usmiljenja. Morda so mu bili težki zločini celo v veselje.

V prvih dnevih marca, ko je bil sam doma, se je, kakor zadet od kapi, onesvestil in padel na ogenj. Opekline na nogah so mu segale notri do kosti.

O tej nesreči so zvedele Hčere Marije Pomočnice. Ljubezen, ki jo je prinesel na zemljo Kristus, jih je gnala k nesrečnemu zločincu in, videč, da nima postrežbe, so se mu ponudile, da bodo stregle one.

Njegova kočja je le nekaj kilometrov od misijonske postojanke. Dež, kakor je tam navadno v marcu, je skozi ves mesec lil kakor iz škafa. Kljub temu so sestre vsak dan dvakrat obiskovale zločinca. Koliko premore ljubezen božja!

Dne 19. marca je bolezen dosegla vrhunec. Zdelo se je, da bo izdihnil. Sestre, boječ se za njegovo dušo, so ga krstile z imenom Jožef.

Drugi dan ga je obiskal misijonar Mazzetti in mu podelil poslednje olje.

Bog ni hotel njegove smrti. Po prejemu

poslednjega olja se mu je začelo zdravje vračati.

* * *

„Ali so te sestre danes obiskale?“ ga nekega dne vpraša misijonar.

„Da, so prišle.“

„Ali tudi včeraj, ko je lilo, kakor bi izlival vodo iz škafa?“

„Tudi včeraj; vsak dan dvakrat.“

„Kako so dobre te sestre, da tako zate skrbijo.“

„Zelo dobre. Če ne bi bilo sester, bi bil že mrtev.“

„Kaj boš dal sestram za to postrežbo?“

Bolnik je dvomljivo pogledal misijonarja in potem vzdihnil: „Rad bi dal dosti, toda saj vidiš, kako sem reven. Prinašale so mi kruha, mleka, čaj, ker nisem imel ničesar. S čim naj poplačam?“

„Ali misliš, da bodo delale brez vsake odškodnine?“

„Ne vem.“

„Kaj pa nosiš na vratu?“

„Križ, ki so mi ga obesile sestre.“

„Pa veš, kaj predstavlja ta podoba?“

„Jezusa, Boga kristjanov, ki je umrl za nas na križu.“

„Dobro si povedal. Jezus, ki je bil tako dober z nami, je zapovedal kristjanom, naj ljubijo drug drugega in naj ljubijo vse ljudi. Ta Jezus je zapovedal sestram, naj strežejo tebi, kar jim bo plačal Jezus, ti boš pa prost. Kaj se ti zdi o tej veri?“

Ram, dotlej pagansko divji, je ostal zamišljen. Po kratkem molku je ginjen pristavil: „Oče, ne znam še moliti; moli ti in zahvali Jezusa...“

Po tem pogovoru je ostal par mesecev na svojem ležišču, potem je začel vstajati in s pomočjo palice vračati obiske. Vsak dan je prišel v misijonsko postojanko in prejel zdravilo, obenem pa kratek pouk o katoliških resnicah. Danes je kristjan. Popolnoma je izpremenil svoj značaj. Ljubezniv je, usmiljen, ves navdušen za katoliško vero. Poln hvaležnosti ponavlja: „Ljubezen sester mi je odprla oči in omehčala srce ter me iz divjega pagana storila kristjana.“

Ta ljubezen je najizdatnejši pripomoček v onih krajih. Tam ni zdravnikov, kakor pri nas, tam ni bolnišnic, ni zdravil. V vsej oni obširni pokrajini, kjer je več sto vasi, ni niti ene bolnišnice, niti enega zdravnika. Sestre obiskujejo bolnike v svoji vasi in v bližnjih vaseh, nič pa ne morejo pomagati bolnikom v daljnih vaseh. Največja ovira so preštevili potoki in reke, ki nimajo mostov. Radi te ovire ostane mnogo bolnikov brez vsake pomoči. Letos so sestre s strežbo bolnikov izpreobrile mnogo paganov. Zal, da radi imenovanih ovir ni mogoče razširiti samaritanskega dela. Kako koristna bi bila vsaj ena bolnišnica! Mislijo tudi na to, pa nimajo sredstev...

Oboroženi Indijanec

Razno

Sveta zvijača

Kitajci verujejo, da gredo po smrti v bolj ali manj srečen kraj. Tu potrebujejo hrane, pijače, obleke itd, prav tako kakor na zemlji. Zato napolnijo krsto umrlega s prebodenimi listki, ki se po njihovem mnenju izpremene v denar. K temu pridenejo dve jajčji lupini, ki se bosta izpremenili v posodo za vodo. V usta umrlega pa polože srebrni denar, da plača prevoz na drugi svet. Ko mine nekaj dni, potem namreč ko je umrl po njihovem mnenju dosegel odmenjeni cilj, kupijo sorodniki pisano obleko in hišico iz papirja. To dvojce sežgo na grobu umrlega, v veri, da se papirnata obleka in hišica izpremenita v pravo obleko in stanovanje. Kar se tiče hrane, darujejo zdajnzdaj na grobu umrlega kokoš, meso, riž in podobno in potem pojedjo. V prepričanju, da ne bodo imeli po smrti nikogar, ki bi jim na drugem svetu skrbel za hrano, so Kitajci žalostni, če nimajo otrok. Ta vera je pri izpreobračanju velika ovira.

Tien pas, ki je na vsak način hotel po-

stati kristjan, je podal staršem nebroj dokazov, kako nespametna je njihova vera. Starši niso marali slišati; prepovedovali so mu in mu celo grozili. Toda sin jih ni ubogal in je prosil Boga, naj jih razsvetli. Nekega dne, ko se je spet prepiral s starši, ki so skrbeli le za to, kdo jim bo po smrti skrbel za obleko in hrano, mu je dehnila srečna misel. Zaklal je kokoš, kupil je kos praščevine, nekoliko vina, dvajset sveč in deset možarčkov, s katerimi navadno streljajo na grobovih, potem je čakal, da so starši zaspali. Okrog polnoči, ko so bili v najboljšem spanju, je prinesel v sobo darove in jih razpoložil pred starši. Prižgal je vseh dvajset sveč in se s sklenjenimi rokami priklanjal prav tako, kakor delajo navadno na grobovih svojih umrlih. Staši so globoko spali. Slednjič je *Tien pas* podžgal možnarčke.

Pri grmenju možnarčkov so starši vsi prestrašeni skočili kvišku. Kako so se začudili, ko so videli sobo izpremenjeno v mrtvašnico in sina, ki se je globoko pri-

klanjal. Ko se je oče nekoliko opogumil, je zgrabil sina, misleč, da je znorel.

Tien pas se je priporočil Bogu in odgovoril: „Dragi starši, začel sem delati to, kar bom moral po Vaših mislih delati po smrti; opazil sem pa, da niste zadovoljni in da niste jedli in pili, kar sem Vam prinesel. In vedite, da ste bili med tem časom živi, čeprav ste spali. Ko boste mrtvi — in smrt je večno spanje — ali ne bo isto? Vi ne boste mogli ne jesti, ne piti, ne slišati, ne govoriti. Zato poslušajte moj glas in glas božji, ko Vas vabi, da z menoj vred častite pravega Boga, ki edini more nasiti in osrečiti duše.

Česar ni zmoglo tisoč prejšnjih dokazov, to je zmogla ta sveta zvijača. Polagoma so starši razumeli brezumnost svoje vere in so skupno s sinom postali kristjani in so zdaj med najbolj gorečimi.

Salezijanski misijonar.

Kako se vračajo z lova pri Khasih

Karavana mož iz Laitkynsewa je šla na lov za medvedom, ki se je baje klatil med orjaškim drevjem. Medveda niso našli, pač pa so vjeli antilopo. Ko so se vračali, so malo pred prihodom v vas žival zvezali in se postavili v sprevod.

Zjutraj ob osmih je nekaj puškinih strelav zbudilo vaško mladino, ki je hitela sprevodu naproti. Vsi so molčali, nihče ni zinil, dokler ni lovec, ki je korakal na čelu sprevoda, zapel tako imenovani *Inghawar*, pesem, kateri je odpevala množica kakor zbesnela.

Pesem se je glasila nekako takole:

Z gorovja, iz mrzlih krajev si prišel semkaj v kraljestvo Laitkysew...

Množica je odgovorila:

Hov...hov...ho-u!

Bil si prost, veselil si se v gozdu in jedel si nežno zelišče...

Hov...hov...ho-u!

Na ta odpev množice so iztretili lovci nekaj strelav, ter se pokrepčali s požirki alkohola..., nato je pevec nadaljeval:

Mladega, močnega in lepega so te našli lovci sredi tridesetih vrst živali (pomeni vse živali): šli so ti naproti z loki, puščicami, s puškami, s smodnikom in svincem.

Hov...hov...ho-u!

Bežal si v gosto grmičje, pa kaj si našel? Strahopetno si bežal pred živahnimi lovci...

Hov...hov...ho-u!

Bežal si hitro, hitro so ti sledili lovci in kroglu te je usmrtila.

Hov...hov...ho-u!

Mi smo te ubili, vzeli smo ti čast, in slavo. Zakaj si prišel v naše kraljestvo?

Hov...hov...ho-u!

O gospod, sem si prišel: samega sebe si izročil smrti, poginu, in mi se radujemo.

Hov...hov...ho-u!

...In tako nadaljuje slavospev. Ko je en pevec utrujen, ga nadomesti drugi. Khasi ne poznajo hitrice. Da prekoračijo vas, jim zadostuje 5—10 minut, o tej priliki so pa porabili štiri dobre ure, menjajoč petje in pitje.

Potem je sledila sloveča večerja.

Misijonar Dominik Dauderer.

„Tako se časti boginja Kalil“

V vasi Kataru v Indiji je izbruhnila kolera. Pogani so se gnetli krog svojih bogov, želeč jih potolažiti.

Ker kolera le ni minula, so se posvetovali in iskali vzrok. Slednjic so ga našli. „Vzrok je — so prišli do zaključka — ker grozna Kali nima v naši vasi nobenega kipa.“

V istem trenutku so se odločili za kip in ga naročili. Osem dni nato je vse ljudstvo hitelo kipu naproti, želeč ga z vso slovesnostjo prenesti v vas.

Med slovesnim vhodom v vas se prikaže katoliški misijonar. Umetnik, ki je izvršil kip in ga hotel nesti sam v slovesnem sprevodu, je vpil misijonarju, naj počasti veliko boginjo.

„Jaz?“ zavrne misijonar.

„Da, da, ti...!“

„Da, bi jaz pozdravljajal to igračo?“

„Da, prav ti. Jaz zahtevam in ti ukazem!“

Goreči kihar, hoteč poskusiti svojo moč, je hotel kip odložiti. Tu misijonar z močnim udarcem s palico izpremeni kip v kup razvalin in zbeži.

Misijonarja so prijeli in ga pripeljali pred sodišče... toda kmalu je bil oproščen. On je bil oče ubožcev in bolnikov. Sodnik, ki ga je izpraševal, je celo izvedel, da je ravno pred onim udarcem obiskal in lečil njegovo mater. Tu je sodnik padel na kolena in ga prosil:

„Človek božji, ozdravi mi mojo dobro mater!“